

RA NGÀY CHỦ NHẬT

B

thiếu nhi

TUẦN BÁO GIẢI TRÍ VÀ GIÁO DỤC

Chủ nhiệm : NGUYỄN-HÙNG-TRƯƠNG Chủ biên : NHẬT-TIẾN

Tòa soạn : 759, Thiệu Trị (Phố Nhuận) Saigon — Đ.T. 42.152

Cơ sở phát hành : 62 Lê Lợi, Saigon — Điện thoại 20.348

36

TRẦN NGẬP BÀI VƠ' BỒ ÍCH VỚI SỰ CỘNG TÁC
CỦA CÁC NHÀ VĂN NHÀ GIÁO TOÀN QUỐC

Hộp Thư Vườn Hồng

Chị Đỗ Phương Khanh trả lời

Em Hữu Trì, Phố Lãm: Em đã thương hết sức vậy đó. Em không làm phiền chị chút nào đâu em. Việc xong cuốn sách, gửi sách tới một nhà xuất bản đứng đắn, sau khi bạn đọc tuyển chọn, nếu cuốn sách hợp với chủ trương đường lối của nhà xuất bản, thì nhà xuất bản sẽ nhận in và tác giả sẽ có một số tiền bản quyền. Nếu sách mình viết mà giống 1 cuốn đã in thì sẽ bị nghi là đạo văn T.N. rất cần sách hay, lành mạnh để xem. Còn vấn đề hỏi chị có ghét những truyện tâm huyết không thì em đã biết rồi, khi em đọc tờ T.N. chứ gì. Chị cười rồi nè: hi hi hi!

Em ơi, chị vừa thấy các báo đang nơi mục quảng cáo có địa chỉ 68/36 Nguyễn Huệ Phố Nhuận cần mua truyện ngắn để in, em thử viết thư hỏi họ coi sao.

Em Vũ Khuê Huyền, Saigon: Em trình bày lá thư xinh thật là xinh. Đọc thư em, chị có cảm tưởng ngồi bên dòng suối mát nghe tiếng nước róc rách. Em viết có duyên ghê. Về các vấn đề em hỏi chị không theo sát lắm nhưng cũng hiểu biết sơ qua, có thể bàn luận được chút đỉnh em à. Em có điều gì cứ gửi thư cho chị nhé, chị mong được các em coi như chị và rất sẵn sàng bàn luận với em. Nếu mục nào em cho là hay, đúng và em thích, em truyền bá lại với các bạn em nhé. Trong khu vườn, hoa càng mọc nhiều bao nhiêu thì cỏ dại sẽ tàn lụi đi bấy nhiêu nghe em.

Các bác, các chú hết lòng lo cho tờ báo, tuy không được hoàn toàn lắm nhưng đọc những lời của em cũng thấy mát lòng. Biết khen đúng những sự tốt đẹp, điều đó rất đáng quý phải không em.

Em không ghi tên, Saigon: Hai bài luận của em mới gửi trước tết, khi đó thì tòa soạn đã có gần 100 bài, em vui lòng chờ thêm ít lâu nhé. Về vụ em hàm mộ phong trào Hướng Đạo và thích gia nhập, chị không được rảnh để chỉ cho em. Chị có biết một vị huy chương H.D.V.N. đó là anh Trần Trung Du. Em tới số nhà 579 đường Phan Thanh Giản sẽ được gặp anh Du và sẽ được giải đáp thắc mắc.

Em La Kỳ Văn, Cần Thơ: Chúc thư trước của em bị thất lạc đấy. Em

đã nhận được Thư Mục rồi chứ. Cuốn Nhà Văn Hiện Đại hiện giờ đã hết. Khi nào tái bản chị sẽ báo tin.

Em Lê Hà, Saigon: Bài em cứ bỏ chung 1 bao thư cùng với thư, gửi như em đã gửi, tòa soạn sẽ chuyển tới chủ N.T. Gia nhập gia đình có thể lệ nơi số 7. Em vẽ bằng mực đen, bút nguyên tử đỏ không được. Mục TNBBH, chị đồng ý với em.

Em Đức Hiệp, Biên Hòa: Con trai không có được quyền nhất. Em nên mua quyển «Thắng tiến trên đường đời» của Douglas Lauson do ông Nguyễn Hiến Lê dịch. Ngay nơi bài tựa có câu chuyện chính tác giả lúc nhỏ vì quá nhát nên mặc dầu rất thích những nữ lưu trai mà 1 tiệm quen tặng khách hàng, cậu bé đã tới cửa tiệm 4 lần rồi do dự, luyến tiếc nhìn người cuối cùng được tặng nữ lưu ra. Chị yêu cầu từ nay bỏ ngay chữ sợ đi. Trước khi hành động, tính cho kỹ. Khi cử thí nghiệm, đã có thất bại, em vẫn có một điều tốt, đó là cái kinh nghiệm bản thân chứ có gì mà đồng sợ đâu nào.

Em Lương Văn Ninh, Nha Trang: Chị gửi cho em 4 quyển loại quà tặng học trò, báo Thiếu Nhi số 7 và tặng em Thư Mục. Tiền em gửi vừa đủ rồi. Muốn mua Thái Cực Đạo, em coi giá tiền nơi Thư Mục, gửi về nhà sách Khai Trí, nhân viên sẽ gửi cho em.

Em Vĩnh Phương, Di Linh: Chị rất vui mừng chào đón em vào Vườn Hồng. Nhận được bộ 1, em gửi về hoàn lại tòa soạn 150đ, được phí bảo đảm nghe em.

Em Lại Thế Hối, Hội An: Sở dĩ báo TN về Hội An ít là vì sếp báo không dám đặt mua nhiều, sợ bán không hết, không trả về được, nay các em đặt mua dài hạn nơi sếp, họ sẽ gửi thư về Saigon, nhà phát hành sẽ gửi ra đủ để họ cung cấp cho các em. Chị đã gửi số Xuân, 31 và 32. Em thử đề nghị mua báo dài hạn nơi sếp báo nếu không (hết được thì cho chị hay, chị sẽ gửi báo dài hạn cho em. Mua nơi tòa soạn, em phải trả thêm 15đ, được phí bảo đảm để khỏi thất lạc. Em nhận xét đáng lắm, dù mọi lứa tuổi, miễn tâm hồn còn trong sáng là đều thích báo Thiếu Nhi. Rất cảm ơn em đã hết lòng giới thiệu T.N.

Em Đức Yên, Quảng Ngãi: Ở chữ do chủ N.T. tự, em chờ 6 kỳ báo coi sao, vì chủ còn phải chọn lọc. Chị rất vui mừng chào đón em vào đại gia đình Thiếu Nhi và Vườn Hồng em à.

Ông Nguyễn Ngật, Tam Kỳ: Xin đa tạ tấm lòng quý mến mà ông dành cho chúng tôi. Số 2 kỳ trước gửi lộn, chúng tôi đã gửi ra bù, chắc ông đã nhận được. Ước mong ông vui lòng thông cảm sự sơ sót đó. Kính.

Em Phan Hồng Phong, Qui Nhơn: Bưu phiếu em không để tên bà Đỗ Thị Phương nên không lãnh được tiền, chị đã hoàn lại em, hàng thư bảo đảm số 873 gửi ngày 6-4-72. Tới 19-4-72 thì chị nhận được thư trả lại có ghi là «nhà trường không nhận thư nữa». Em cho địa chỉ chắc chắn chị sẽ gửi sách cho em, mặc dầu không lãnh được tiền.

Em Bùi Hữu Hạnh, Qui Nhơn: Em nhận được bộ 3 rồi chứ. Kỳ này em phải đợi hơi lâu vì nhà đóng sách mắc bộn nên [chị phải chờ. Vui chưa nào.

Em Trần Quốc Minh, Thốt Nốt: Chị gửi báo đi rồi. Em thiếu tòa soạn 150đ. Đó nhé. Kỳ đó thư sắp chữ in dư thêm 2 chữ «sử đạo». Đáng ra là: «Bài dư thơ» mà thôi. Bài em chắc không chọn em à.

Em Lê Dương Học, Bồng Sơn: Nghi lễ rảnh rồi, các em họp nhau viết bài gửi về TN nhé.

Em Nguyễn Văn Châu, Tây Ninh: Thư em vào sếp róc lời nào đâu mà em đã trách chị quá vậy em. Em đòi gửi sách gì ở nơi tái bút đó, cho chị biết rõ em nhé.

Em Quang Văn, Nha Trang: Bài và thư thảo mộc của em chị đã chuyển qua chủ N.T. Em dùng 20 bát hiệu cũng được, càng tốt nữa là khác chứ không có phạm lỗi gì hết. Tội nghiệp em không có lỗi gì đâu, viết tới 4 lá thư mà không thấy trả lời thì ai cũng phải giận. Chị thông cảm. Thôi, vui lên nhé, em trai.

Em Trương Minh Trí, Thủ Đức: Em chắc đoạt giải anh hùng cổ động Thiếu Nhi rồi đó nhé. Chị cảm ơn em lắm. Em còn thiếu mấy số nữa thì đủ bộ, cho chị hay.

Em Nguyễn Phước Thanh, Nội An: Chị đã gửi bộ 1 ngày 6-3-72. Em hoàn lại tiền em còn thiếu em nhé.

Ông Phạm Đâu, Đà Nẵng: Bưu phiếu của ông tên người nhận ông để bát hiệu nên không lãnh được, chúng tôi đã hoàn lại ngày 28-3-72 chắc ông đã nhận được. Tuy nhiên, chúng tôi vẫn gửi ra bộ 1 và bộ 2, chắc ông cũng đã nhận được. Vậy phiền ông đổi tên người nhận trong bưu phiếu là bà Đỗ Thị Phương đùm. Xin cảm ơn ông.

(Xem tiếp trang bìa sau)

thiếu nhi

Chủ nhiệm: NGUYỄN-HÙNG-TRƯƠNG — Chủ biên: NHẬT-TIỀN

Tòa soạn: 159 Thiệu-Trị (Phủ Nhuận) Sài Gòn Điện Thoại 42.152

Cơ sở phát hành: 62 Lê Lợi — Sài Gòn Điện thoại 20.348

Mục Lục

BÀI	TRANG
— Thư chủ nhiệm của Nguyễn Hùng Trương	1
— Thắc mắc của em Bách Khoa phụ trách	2
— Thành Kếu Sirt của Quốc Bảo	3
— Bốn mùa thơ Tá Kếu	5
— Ruồi một con vật nguy hiểm Trần ngọc Kính	7
— Giải trí: Ô chữ, Áo thuật, thủ công	8
— Epcot thành phố của nhân loại Trương Kỳ sưu tầm	10
— Bé Dương và dầu cá thu Nguyễn Xuân Hiếu	12
— Nguồn gốc dân Việt: Con Rồng cháu Tiên Tranh Nguyễn Lễ	14
— Vườn Hồng Đỗ Phương Khanh phụ trách	16
— Bướm trong vườn	18
— Muôn hồng nghìn tia	19
— Triền lăm nư cười	20
— Dạy thi sáng tác	21
— Thời biểu những phát minh khoa học	22
— Mạo hiểm Mỹ Châu	24
— Tân toán học Bách khoa phụ trách	26
— Nghệ thuật sưu tập Bưu hoa	28
— Trần thành Đạt	28
— Con chuột nhắt và vị Lạt Ma Tổ kiều Ngân	29
— Ảnh lạ: Bé Hạt tiêu	31
— Đường lên núi Thiên Mã của Nhật Tiến	32

THƯ CHỦ NHIỆM GỬI CÁC EM THIẾU NHI

Các em thân mến,

Tờ báo Thiếu Nhi của các em đến nay ra được 36 số. Trong suốt 36 số báo, chắc các em cũng thấy rõ, như lời chúng tôi trình bày trong Thiếu Nhi số 2: có thể có vài đề tài hơi khô khan, ít thích hợp với tính hồn nhiên của các em, nhưng chắc chắn không có bài vở nào làm hại các em. Chúng tôi đã chọn lọc cẩn thận các bài vở vừa có tính cách giải trí, vừa giáo dục.

Sở dĩ chúng tôi có đôi lời như trên vì biết với em còn nghi ngờ thiện chí của chúng tôi: từ báo in đẹp, giá rẻ, không một trang quảng cáo, xuất bản chắc có dụng ý gì.

Nhà văn hào Pháp, Paul Louis Courier có kể chuyện, một hôm anh ta đi chơi cùng người em họ, lạc vào một khu rừng rậm và xin ngủ nhờ ở một căn nhà lụp xụp của những người làm nghề đốt than. Thấy trên tường có treo nhiều vũ khí như gươm, giáo, súng ống, anh ta nghi ngờ những người này thuộc hạng bất lương, mặc dù họ có vẻ hiền lành nên suốt đêm không dám ngủ. Đến gần sáng, anh ta nghe tiếng xi xào bàn nhau ở nhà dưới. Người đàn ông hỏi: Có nên giết cả hai không? Người đàn bà trả lời: Giết cả hai.

Anh ta lạnh cả người, phấp phồng lo sợ cho sanh mạng của anh ta và người em họ.

Nhưng đến sáng, thấy chủ nhà đem hai con gà lên đãi khách, mới hiểu rõ câu: Có nên giết cả hai không?

Chúng tôi có một người quen. Anh ta lúc nào cũng nghi kỵ. Anh ta nghi kỵ đến cả người thân. Chơi với ai anh ta tưởng tượng như người ta sắp lợi dụng anh, sắp lường gạt anh, người ta định cướp của anh một cái gì. Anh ta không tin cậy ai, anh ta không phân biệt bạn, hay thù. Vì vậy anh ta sống lúc nào cũng có dè dặt. Anh ta giàu, có địa vị, nhưng tinh thần không bao giờ yên ổn, anh ta không được hạnh phúc.

Bà De Sévigné có nói: Không gì làm mất tình cảm tốt bằng tỏ ra nghi kỵ.

Bà tước Diane lại đoán chắc: Kẻ nghi kỵ là kẻ bị lường gạt hay kẻ gạt gẫm.

Các em thân mến,

Trên đời, mọi người không hoàn toàn ai cũng tốt cả. Nhưng chúng tôi có thể nói với các em rằng số người tốt hẳn còn nhiều.

Bác sĩ Victor Pauchet có khuyên: Muốn có hạnh phúc thật, các em phải bằng lòng mọi sự, đừng nên nói xấu ai, tỏ ra hào hiệp với mọi người, đừng chỉ trích, đừng ghen ghét, phải bình tĩnh trước nghịch cảnh, phải tươi cười và gieo rắc sự vui vẻ khắp chung quanh.

Chúng tôi xin thêm: Xin nhớ đừng quá nghi kỵ.

Thân mến
NGUYỄN HÙNG TRƯƠNG

HỎI: Cho biết tên các vệ tinh của Hỏa Tinh và Thổ Tinh (nếu có).

DƯỠC
(Mỹ Tho)

ĐÁP: Hỏa tinh có hai vệ tinh, một tên là Phobos (cách Hỏa tinh 5625 dặm) và một tên là Deimos (cách 14.375 dặm). Còn Thổ tinh có 10 Vệ tinh lần lượt có tên theo thứ tự khoảng cách từ gần đến xa (lấy Thổ tinh làm chuẩn): Janus (cách Thổ tinh 98.000 dặm) Mimas 116.250 dặm) Enceladus (148.750 dặm) Tethys (184.375 dặm) Dione (235.625 dặm) Phea (329.375 dặm) Titan (783.750 dặm) Hyperion (925.625 dặm) Lapetus (2.224.000 dặm) và Phoebe (8.093.850 dặm).

HỎI: Máy hình chụp lấy ngay (polaroid) do ai nghĩ ra, vào năm nào?

VŨ CÔNG BẢO
(Saigon)

và một em không ký tên.

ĐÁP: Loại máy hình chụp lấy ngay được sáng chế bởi một người Hoa Kỳ tên là Edwin. H. Land vào năm 1932.

HỎI: Nhờ bộ phận điều khiển nào mà máy bay có thể lên xuống hay rẽ được.

NGUYỄN TRỌNG HUY
(Saigon)

thiều nhi / 2

ĐÁP: Trong phi cơ có một bộ phận gọi là cần lái thông tới cánh lá xếp ở hai cánh phi cơ và đuôi phi cơ. Chính những cánh lá xếp này thay đổi chiều sức ép của không khí mà làm cho phi cơ có thể điều khiển được. Như muốn chúi mũi xuống, phi công kéo cần lái về phía sau, cánh lá xếp sẽ cúp xuống và máy bay chúi xuống. Nếu phi công đẩy cần lái về phía trước, tác dụng sẽ ngược lại, cánh lá xếp sẽ vênh lên và phi cơ vươn lên cao. Muốn nghiêng qua trái thì phi công điều khiển cho cánh lá xếp ở bên cánh trái vênh lên, cánh lá xếp ở bên cánh phải cúp xuống. đồng thời đạp bàn đạp để đuôi đứng lệch qua bên trái. Trên đây chỉ là tóm tắt một cách sơ lược nguyên tắc điều khiển máy bay theo ý muốn.

HỎI: Đây là một câu đố mà một người bạn đã đố em mà em tìm hoài không ra lời giải đáp. Nay xin nhờ anh Bách Khoa trả lời đùm. Một bên có 4 que diêm (III) và một bên có 1 que diêm (I) đặt thành hai vế. Làm sao cho 2 vế bằng nhau mà không được chuyển diêm từ vế này qua vế kia: $III = I$

NGUYỄN THỊ DIỄM TRANG
(Chợ Lớn)

ĐÁP: Em chỉ việc xếp đặt 4 que diêm ở vế thứ nhất thành căn số bậc hai của con số 1 ($\sqrt{1}$). Như thế em sẽ có:

$$\sqrt{1} = 1$$

HỎI: Tại sao khi nhìn ở xa mặt đường trắng nhựa lúc trời nắng ta thấy như có nước trên mặt đường?

PHẠM LANH
(Gia Định)

ĐÁP: Đi trên đường xa, trời nắng, chỗ bằng phẳng và không cây cối, như trên đường nhựa ta thấy lấp loáng ánh nước, lại gần hiện tượng này mất đi, đó gọi là ảo ảnh. Theo quang học, khi ánh sáng đi từ khối trong suốt này qua khối trong suốt khác, thì ánh sáng bị gãy đi gọi là sự khúc xạ. Khi trời nắng, lớp không khí quanh ta có độ nóng khác nhau (càng ở dưới thấp, không khí càng nóng, nên loãng hơn phần không khí ở trên). Do đó bầu không khí được coi như chia thành nhiều lớp trong suốt khác nhau. Ánh sáng xuyên qua sẽ bị bẻ gãy đi nhiều lần tạo thành một đường cong parabol, và góc lệch của tia sáng càng ngày càng lớn. Khi xuống sát mặt đường, góc lệch này vượt quá góc khúc xạ giới hạn nên bị hát ngược trở lên (gọi là sự phản chiếu toàn phần) biến lớp không khí ở sát mặt đường thành tấm gương phản chiếu như mặt hồ, mặt ao chuyển ánh sáng tới mắt ta. Do đó ta thấy như ở mặt đường đọng một vũng nước. Khi tới gần, ta không thấy gì nữa đó là vì ta không còn bắt được tia phản chiếu như lúc đứng ở xa nữa.

HỎI: Tại sao khi nhắm mắt ở ngoài ánh đèn ta vẫn thấy sáng, khi nhắm chặt mắt lại hay bị ai đè mắt ta thấy màu sắc xanh đỏ. Vậy do bộ phận nào làm ra?

TRẦN QUỐC HÙNG
(Gia Định)

(XEM TIẾP TRANG 32)

Thằng KỂU SÚT

TRUYỆN NGẮN QUỐC BẢO

Nội cái xóm Cầu Móng ai cũng biết nó,

Đi tới đâu là phá phách nghịch ngợm lung tung ở đấy. Cả xóm chạy mặt nó. Song nói cho cùng khi biết đến hoàn cảnh mồ côi cơ cực của nó thì ai cũng đem lòng thương hại chẳng nỡ ghét bỏ.

Từ khi Mụ Cón bán hết vạt lộn bị chết vì Việt Cộng pháo kích vào thành phố, đứa con trai duy nhất của mụ bị thương nhẹ ở môi, nó mang tên Kêu Sút, sống dật dờ bám víu lấy xóm Cầu Móng, cái xóm lao động nghèo nàn bần thiêu, rác rến cao hơn đầu người và nhà cửa thì một nửa làm trên đất, một nửa chia lia ra mặt xinh bờ sông.

Thằng Kêu Sút đã sống và đã lớn lên ở đây một cách khốn khổ, âm thầm như một con chuột sống với đồng rác ở dọc đầu cầu. Chẳng ai để ý đến chúng nó, cả con chuột lẫn thằng Kêu Sút. Có nhiều buổi chiều thằng bé con sút môi lang thang ngoài đồng rác lượm đồ thừa thãi để ăn, lũ chuột chạy luồn quần dưới chân như những người bạn đồng cảnh. Ban đêm người ta gặp nó lăm lũi ở bờ sông cầm cần câu cá, hoặc ẩn hiện như ma trong các vườn để hái trộm trái cây. Còn ban ngày rất ít khi gặp Kêu Sút, nó kiếm chỗ xó xỉnh nào đó chui vào ngủ vùi, hoặc trên nóc chợ, hoặc trong góc chùa, cũng có khi nó mò xuống chân Cầu Móng, nơi trú ngụ của ông Bảy Mù mài dao, lục lọi đồ ăn rồi nằm co quắp ngủ ngon lành.

Nó khổ, nó cực song chính cái khổ cực côi cút đã tối luyện Kêu Sút thành chai đá lì lợm. Nó lang thang chui rúc khắp nơi mà cũng nhờ vậy nó học hỏi được đủ mọi thứ hay dở. Lũ con nít xóm Cầu Móng phần đông đều thân phục

thằng Kêu Sút. Cứ kể trong số những đứa trẻ nghèo thì nó đúng là thằng nhỏ đáng được chú ý nhất. Kêu Sút có thật nhiều tài, ngoài việc câu cá bẫy tập chim sẻ sẻ, sửa xe đạp, xe gắn máy, và vò ruột xe v.v... nó còn ca vọng cổ thiệt mùi, ăn cắp vặt, bắt trộm gà vịt chó, bẻ trộm trái cây v.v... mục gì cũng tỏ ra có biệt tài, và nếu cần, bất cứ lúc nào nó cũng có thể biểu diễn 1 màn thật đẹp mắt để bạn bè coi chơi.

Hồi trưa nó mới tặc khí trở tài múa dao cho tụi lỏi thì thường thức trước cửa tiệm hú tiếu của chú Xôi, và cũng vì vậy xảy ra vụ «kén xi po» với thằng Ti Xún. Bây giờ nó chợt thấy hơi hận. Hai đứa vốn là bạn chí thân nhưng cứ lâu lâu chúng lại gây gổ chửi nhau một trận thật kỹ. Kêu Sút rất chịu Ti Xún. Nó truyền đủ nghề cho bạn, từ cách bẫy chó, rập chim, câu cá, dạy ca vọng cổ dạy luôn cả cách ăn cắp vặt nữa. Còn Ti Xún mặc dù hòa theo Kêu Sút phá phách song thỉnh thoảng

cũng biết cau ngăn bạn, và đôi khi giúp đỡ cho bạn chút dính vẽ ăn mặc.

Hôm nay thằng Kêu cặn tiền, nó đói bụng từ ban trưa, mò xuống gầm cầu lục đồ của ông Bảy Mù, chẳng còn cái gì để ăn, bèn gỡ đại sợi giây câu rồi đi thẳng vào chợ, đến ngay đồng bập của Bà Tư Lủ vờ vình ngồi xuống lượm. Bà Tư thấy nó, ré lên!

— Ủi thằng ông mãnh! tới đây phá, còn buồn bán gì nữa! đi đi.

— Bà để cháu lượm mấy trái mà! Miệng nói tay nó cọt lẹ 1 đầu giây câu vào 2 trái bắp lớn và xếp ra phía ngoài cùng. nó lượm 2 trái khác giờ ra trước mặt Bà Tư, nói trây trúa — Xí cô hồn cho cháu 2 trái này đi Bà! Bữa nay hết tiền đói quá Bà ơi! Bà Tư Lủ vờ cây đơn gánh hươi về phía Kêu Sút:

— Cha tở mày! Bắp thôi đầu mà cho! Ám bà, bà đập chết mẹ bây giờ!

Thằng Kêu Sút liệng vội 2 trái bắp, né mình tránh chiếc đòn gánh nó cười nham nhở đứng dậy ra kiểu thiết tha phanh rộng áo ngực rũ rũ rồi xoay lưng vừa đi vừa gãi cổ lên ca vọng cổ:

— Khoan! Bà ơi! Xin Bà hãy

đứng tay để nghe đôi lời phân giải. vì thân phận cháu mồ côi nên đành mang số kiếp... ăn (ư ư ư...) mây 1 từng, từng từng, từng từng ư ư từng !

Nó già bộ thiết khéo, nhưng ngón chân cái của nó kẹp rất chặt 1 đầu giây câu, lết chậm chậm ra góc đình chợ, ngồi xuống gục mặt trên đầu gối in hết một con mèo dúi. Bà Tư Lù lườm theo, yên tâm quay lại nói chuyện với ban hàng kế bên, bỗng « soạt » một tiếng, như có con chuột chạy qua. Bất giác bà rút vội chân lên sạp gỗ cụt nhìn xuống dưới gầm sạp, không thấy gì hết, bà lại tiếp tục truyện trò. Chẳng ai để ý đến hành động của Kêu Sút, trong một chớp mắt nó giật thật lẹ soi dây câu, 2 trái bắp lớn chui tọt ngay vào cặp quần. Và nó lần đi lạnh như 1 con sóc.

Hai trái bắp nướng được kè là bữa cơm chiều của Kêu Sút. Nhưng nó chưa đủ no. Lót dạ có hai trái bắp thì ăn nhằm gì? Thăng bé bèn trở ngón tài mọn ra để hồng kiểem thêm chút cháo. Nó chạy ù xuống cuối xóm mượn mở đồ nghề vá xe của anh Tám mồ bi lết, đem ra ngồi ở ngã ba làm như một tay thợ chuyên nghiệp.

Chỉ năm ba phút sau Kêu Sút đã có khách hàng đủ loại xe, Honda, Yamaha, Mobilette, Suzuki từ 3 hướng bị xếp lổp dần tới. Thăng bé làm bộ quan sát các chiếc xe hư, nó bí mật gõ lẹ các mũi thép kềm gai dẫu vào túi áo rồi lui cúi làm việc. Mỗi miếng vá tính có 30đ, như vậy là quá rẻ, chẳng ai la rầy gì hết. Ngược mặt nhìn trời đêm, nó cất giọng ca ngêu ngao thật vô tư :

— Nhưng thôi anh hãy đi đi để mặc em ở lại, chồn đời hoa trong bóng tối muôn... đời... Vì em đã tự biết thân như bần nhiều rồi, đầu tình cảm có đẹp như trăng sáng cũng bị lu mờ qua thề chất tanh hôi. Định mạng chia đôi còn mong gì xum họp lại. Vậy em xin cam phận...

— Ê! mày à Kêu?

Kêu Sút ngừng lên thấy thăng Mọi Cà Chua đứng sững trước mặt, nó tái người lổp bắp:

— Anh Hai... mạnh giỏi anh

hai?

Mọi Cà Chua, đảo mắt một vòng, còn 3 chiếc xe xếp bánh nửa khách đang đợi vá. Nó lườm gườm nhìn Kêu Sút:

— Anh Hai mạnh, chỉ có anh Hai mày kia là xếp thôi!

Mọi Cà Chua chỉ tay ra phía sau Kêu Sút nhìn thấy thăng Tí Xún đang ỉ ạch dần chiếc xe lần tay có gấn máy của Thiếu Ủy Dưng bị xếp bánh đi tới. Nó sợ diễng người không dám hé răng, vội vã làm thật lẹ mấy chiếc xe cho khách. Khi khách đã đi hết chỉ còn lại 3 đũa, thăng Mọi Cà Chua bỗng nhiên nổi nóng xông tới phóng 1 cú đá vào hông Kêu Sút gằn giọng chửi thề:

— Chó mày! Cái gì đây? Nó chia màu kềm gai ra trước mặt Kêu Sút. Hết bầy Chim bầy Chuột giờ đến mục bầy anh Hai mày hả?

Kêu Sút vừa gặp người xuống, hèn tổng đầu gối lên mặt, nghe cái bốp, Thăng bé bật ngửa ra sau ngã xuống vệ đường. Thăng Mọi có cái dở là mỗi khi dân em phạm lỗi, nó sửa trị có hơi kỹ. Tuy vậy Kêu Sút tỏ ra chịu đựng li lợm phi thường, không kêu khóc cũng không bỏ chạy nó nhận lỗi bằng cách im lặng và hi hục vá lại cái bánh xe bị xếp. Xong việc, Mọi Cà Chua lên mặt kè cá, thây cho nó 100đ, thăng bé vội nói:

— Thôi, thôi! em không tính tiền anh đâu.

— Cầm lấy! Mọi Cà Chua nói như ra lệnh, thiếu xin tao cho, tờ rầy bỏ cái thối rác kềm gai đi. Tối nay có chuyện gặp dụng phải mày làm hư bột hư đường hết trơn.

Mọi leo lên xe quay lại Tí Xún hất hàm:

— Đi mày!

— Thôi! em ở lại chơi với thăng Kêu, anh đi đi anh Hai!

— Chơi với nó riết thành thăng ăn cắp đó!

Nói xong Mọi Cà Chua rồ ga « dọt » luôn. Tí Xún bảo kêu Sút:

— Mày làm anh giận dữ nư!

— Bữa nay tô trác tao rắc 10 gai (nó moi túi lấy ra một nắm kềm gai) đem được 9 xe, tính nghỉ rồi chứ. Loạng quạng lại đem nhằm anh Hai

cái gai thứ mười, Mệ kiếp! đúng là ăn oán giang hồ!

— Kiểm được nhiều mày?

Kêu Sút kiểm tiền kè cả 100đ của Mọi Cà Chua nó kiểm được 370đ. Hai đũa thu dọn đồ nghề đem tới trả anh Tám Mồ bi lết, biể anh 100đ rồi dẫn nhau ra tiệm hú tiếu chú Xôi rồi mỗi đũa quất liên hai tô.

Khi đã no bụng, Kêu Sút hỏi Tí Xún:

— Ăn vú sữa không?

— 4 tô hú tiêu hết 260đ, còn dẫu nữa mà mua vú sữa.

— Xì! Kêu Sút trả tiền, kéo Tí Xún ra đường, muốn ăn tao hái cho ăn chứ mua gì?

— Hái ở đâu?

— Vườn nhà ông Biện Huế chứ đâu!

— Bo ơi! Tao với con Lụa vừa ở trong nhà ông Biện ra đây nè! Thôi mày! Vô ăn trộm lờ người ta bắt được ẽ mặt!

— Bất thế nào được, mày sợ thi đợi tao ở góc đường tao leo rào vô một mình.

— Nhà ông Biện có con chó Béc giẻ đó mày!

— Ủi ăn nhằm gì.

Thăng Kêu Sút chuẩn bị ra nghề, nó thủ theo cái khăn lông khá lớn, 1 cái chân ghế gãy, một quả mướp nướng nóng bỏng. Khi con chó nghe tiếng động xô ra, Kêu Sút liệng ngay cho nó quả mướp nóng, con chó dữ tợn nhào tới dớp phập 1 cái, bỗng nhả vội ra, tru lên mấy tiếng đau đớn rồi cúp đuôi chạy mất.

Kêu Sút cẩn thận ngồi rình 1 lúc cho chắc ăn, rồi nó men tới bức dậu bằng song sắt tìm cách leo vào vườn, song sắt khá cao trên đầu lại uốn cong ra nên không thể leo qua được, mà nghiêng mình lách vào cũng khó vì song hẹp. Kêu sút bèn xoắn chiếc khăn lông lại như 1 đoạn giây thừng, nó buộc vòng tròn qua 2 cây song sắt, đoạn xô cái chân ghế gãy vào mà quay giống như cách quay néo. Thật là tuyệt diệu, không ai ngờ chỉ với chiếc khăn lông mà nó đã làm cong oằn được cây song sắt 1 cách quá dễ dàng. Thăng bé chui tọt ngay vào vườn lát sau nó chui ra, tay cầm chiếc khăn

lồng gói 6 trái vú sữa. Tí sún đợi ở góc đường. Bóng đêm che đầy tất cả hành vi trộm cắp của chúng nó.

— Vú sữa nè! Làm trái trắng miệng, mày!

Tí sún cầm trái vú sữa chín mềm còn dính nhựa thơm ngát, ngăn ngừa.

— Tao không ăn.

— Bộ trái cây bứt trộm, chê hà! Chừng nào má mày bỏ tiền mua mới ăn sao? Mẹ kiếp con nhà giàu dứa nào cũng đạo đức cùng mình à!

— Cờ tao mà giàu có gì! Tao không thích là không ăn thế thôi!

— Mày không ăn, tao ăn!

Kếu sứt thọc ngón tay vào quả vú sữa, kẻ vô miệng bóp choẹt trái cây trong 2 bàn tay hút hết những chất ngon ngọt, nó ăn vú sữa kiểu đó một hơi hết 3 trái, rồi kéo tay Tí sún vừa đi vừa chép chép miệng.

— Ngọt ác! Còn 3 trái tụi mình đem về Cầu Mống cho ông Bảy Mù!

Hai dứa lững thững đi trên hè phố nói chuyện rì rầm. Tí Sún ái ngại hỏi:

— Có bao giờ mày trộm trái cây bị người ta chụp được không?

— Sực đấy! Tao tãi dzách mà!... nói vậy chứ cũng có bữa ngán thấy mụ nội! — Kếu sứt bắt đầu ba hoa — Mày biết hông! Bữa hôm tao vô vườn bà Cầm Đồ hái trộm dứa đó! Minh mới chặt được một trái, cái..., con mẹ ôm thau đồ ra ngồi ngay gốc dứa giặt quần áo, mẹ giặt gì có tới 2 tiếng đồng hồ, bảo hai tao ôm dọt dứa bắt run tay. Giống bữa trộm khế vườn thầy Trọng cũng vậy đó, ông nhè ra đứng cha dưới gốc khế tập thể dục, giờ tay giờ chân, hít hà suốt cả buổi tối làm kiến lửa bu lại cắn tao muốn té dái ra quần được!

Hai dứa cười rúc rích, Tí Sún lại hỏi:

— Mày tãi thiệt! Ban đêm làm sao biết trái nào xanh trái nào chín?

— Ấy bởi vậy tao nói mày ngu! Đây nè, trộm dứa nghe hông! Búng vô vô nghe kêu bup bup đó là dứa non dứa nước, mà nghe kêu bưng bưng là dứa vừa, ăn được củi, còn kêu bóc bóc thì bỏ luôn, đó là dứa già người ta để làm giống hiên chưa?

— Thế khế thì sao?

— Ban đêm mày sờ quả khế thấy múi khế nó gãy nó nhọn là khế còn xanh, hễ múi dầy, mập tức nhiên trái đã lớn, mà muốn ăn trái chín thì cứ

BỐN MÙA

Bác Mùa Hè là ông già khó tính
Nhăn nhăn hoài em chẳng kính yêu
đầu

Làm nông dân nóng bỏng giữa
đồng sâu

Người lao động mệt nhọc trong
xưởng máy.

Em chỉ thích chị Xuân Hồng mềm
mại
Mặt dịu dàng, tóc trái bưởi như
lơ

Nếu sau này em có giỏi làm thơ
Sẽ khen chị bằng những lời thật
đẹp.

Mu Đồng Xâm mới thực là đáng
ghét

Phòng mồm lên thối rét đến tè đi!
Khi học bài em cảm thấy lười ghê
Trong chăn ấm nằm co là sướng
nhất.

Có Thu Vàng có heo may man mát
Nhưng lúc nào em cũng thấy có
buồn

Tám hờn có chắc hợp với thi nhân
Em cũng thích là vàng rơi nữa
chứ.

TÚ KẾU

rờ đuôi quả khế sẽ biết ngay, trái nào
đuôi căng có cái nùm hoa bé tí tẹo,
hễ trái thật chín nó mới rụng cái nùm
đi.

— Ờ há!

— Tao có thể bắt 1 con chó thật
dữ mà chỉ dùng mỗi cái khăn lông
này thôi.

— Dốc tờ mày!

— Ai thêm dốc — Kếu Sứt hùng
hồ chỉ 1 con chó đang đi trong con
đường hẻm. Mày coi tao hạ thắng
cầu này nhấp nháy thôi.

Nó trao mấy trái vú sữa cho Tí
sún, cầm cái khăn lông xông tới chỗ
con chó, hất thỉnh linh vung cái khăn
ra, con chó giật mình chồm lên tấp
1 cái dính ngay răng vào khăn, Kếu
sứt kéo ngược khăn lên và lạnh như
chóp nó tung chân đá thốc ngay vào
yết hầu con chó thật mạnh, nghe đến
hự 1 cái, chú cầu mềm rũ lăn kên
ra vệ đường trước sau không có 1
tiếng sủa. Kếu sứt rũ mạnh cái khăn
quay lại trước sự thần phục của
thằng Tí Sún.

— Mày thấy chưa! Tao đâu nói
dốc!

— Khiếp! mày ngó bộ lù đù mà
hóa dữ dần hơn con chó!

— Phải vậy chứ! Kếu Sứt nhìn
nhân — không dữ dối sao mày!

Hai dứa đi 1 quãng bỗng Kếu sứt

chỉ lẽ đường phía trước mặt.

— Ủa! Tờ giấy 50đ ai đánh rơi
kia mày!

Tí Sún nhìn thấy tờ giấy 50đ mới
tỉnh, song nó chưa kịp có phản ứng
gì, thì Kếu sứt đã vui mừng chạy
lại, nhưng đúng lúc Kếu sứt cúi
xuống lượm, tờ giấy bạc bỗng như
có cột giấy chì và bị kéo đi thật lạnh.
Kếu sứt đứng khựng lại, nó chột
hiều đã bị tụi con nít phá chơi cho
bỏ ghét.

Tờ giấy bạc được thu hồi qua khe
cửa sổ của tiệm sách Bình Minh.
Phía sau cửa có tiếng cười khúc
khích, Kếu sứt nổi giận đến ngay
cửa chửi vào.

— Phải thằng Long dất không?
Mẹ mày nhè!

Tiếng cười im, cửa vẫn đóng.
Kếu sứt tức quá bèn lượm ngay cái
nút chai và moi 1 ít nhựa đường, nó
bí hoáy cạo sữa hàng chữ quảng cáo
của tiệm sách Bình Minh.

« Bán sách vở cho học trò » thành
ra « Bán sách vở cho học trò » xong
việc nó thú vị đọc lại hàng chữ nhưng
chưa kịp mỉm cười thì đã bị từ trên
sân thượng xối xuống đầu một thau
nước giặt đồ. Kếu và Tí hễ nhau
chạy tuốt.

Khi 2 dứa về đến găm cầu Mống
thì đã quá nửa khuya. Ông Bảy Mù

thiền nhĩ / 5

giờ này vẫn còn thức, mới nghe thấy tiếng chân bước, ông đã biết ngay.

— Phải mày không Sứt?

— Con đây bố! có cả thằng Sún nè bố!

— Hai đứa giờ này còn mò đi đâu.

Ti Sún thật thà mách:

— Ông Bảy ơi! cháu đi theo thằng

Kếu sứt từ chiều đến giờ, thằng này nó phá làng phá xóm quá trời!

— Thì tao đã nói mãi nó hông có chịu nghe! Mày đi phá người ta, có người hại lại mày ngay. Đồi mải ở hiền gặp lành, ở ác gặp dữ, hông nghe tao có ngày còn khổ sở nữa cho coi!

— Tui đâu sợ khổ! Kếu sứt cái buồng, khổ tới như tui là tận mạng rồi, tui hết ngân rồi! Có vú sữa đây bố, ăn đi bố!

Ông Bảy Mù dờ lấy ba trái vú sữa, mân mê trong tay.

— Mày hái trộm vườn nào đây Kếu?

Ti Sún mách ngay:

— Vú sữa nhà ông Biện Huệ đó ông! Thằng Sứt dám leo rào vô trộm, cháu sợ hết hồn.

Ông Bảy Mù chậm rãi nói:

— Tụi bay coi chừng, vú sữa chín cây thường có dòi, ăn phải cẩn thận, đau bụng chết ả!

Thằng Kếu sứt nghe nói bán tin bán nghi, nó đem 3 trái vú sữa ra ánh điện sáng bữa dòi cả ra coi kỹ. ơ ôi! toàn dòi là dòi, có con dòi đã khá lớn từ mẩu trắng ngà ra mẩu vàng, khi bỏ các dốt trên mình con dòi gù lên trông đều ớn da gà. Mấy con từ trong trái cây đã bỏ lẹ qua bàn tay Kếu sứt, thằng bé bất giác rung mình liệng vội tất cả xuống sông phui tay, rồi nó gục ngay xuống chân cầu mà nôn ọe. Chưa bao giờ nó khiếp sợ đến như vậy. Trời đất ơi! nó đã ăn vào bụng đến 3 trái vú sữa đầy dòi nhưng con dòi kinh tởm hiện giờ đang lúc nhúc trong rốn Kếu sứt! Nó đã bắt đầu đau bụng, rồi cơn đau bụng trở nên dữ dội.

Kếu sứt ôm bụng rên la, moi miệng ra, cổ sức nôn ọe, nhưng dù có ới được chút ít cũng vẫn còn rất nhiều dòi trong bao tử. Đầu nó nóng bỏng, nó sốt r cơn kinh khủng, chẳng lẽ những con dòi đã làm nó sốt

hay chẳng lẽ chính cơn sợ hãi của nó đã làm nó tăng nhiệt độ lên như vậy — không biết tại sao, riêng Kếu sứt, đã gần như mê sảng, nó không cảm thấy nó sốt, nhưng nó thấy chùng quanh, trong bụng, trong miệng, trong cả lỗ mũi lỗ tai nó, đầy dòi, thật nhiều những con dòi dờ dầy kinh tởm bò lúc nhúc.

Ông Bảy Mù và thằng Ti Sún vất vả suốt đêm với nó. Đến sáng hôm sau, con sốt hạ xuống Kếu sứt ngồi đây mệt mỏi như 1 người bị đau nặng. Ông Bảy Mù bảo nó:

— Tao đã khuyên bảo mày nhiều quá, mày đâu nghe tao, đừng có nên ăn cắp ăn trộm nữa, mình nghèo nhưng mình phải ăn ở cho người ta thương người ta mến, chớ đã nghèo,

mày còn đi ăn cắp tới ngày, hỏi ai thương mày, đến Trời Phật đùng mày cũng hết thương dòi.

— Từ nay con xin nghe ông, con đi bán báo đánh giầy con kiếm ăn, nhưng nói thiệt, con hông ngân ông trời nào hết.

Kếu sứt run run nói:

— Mày! đến chết cũng hông bỏ nổi cái tánh bướng bỉnh; chớ tao hỏi, ông Trời mày hông sợ thì mày sợ ai? hà, sợ ai?

— Con... con sợ... con dòi... ông Bảy ơi! dòi, dòi nhiều quá! con sợ dòi dòi...

Thằng bé Sứt mới lão đảo gục xuống bên cạnh ông lão Mù.

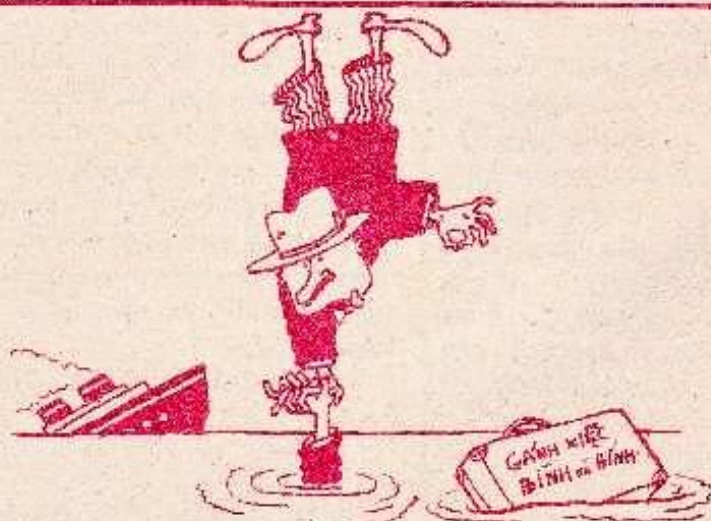
QUỐC BẢO

— Vị Tu-sĩ Ấn Độ này ngồi nguyên 1 thế ngồi như trong hình suốt trong 20 năm liền để dâng lễ xác cho thượng đế.

— 1 Tu-sĩ Ấn Độ tu theo lối khổ hạnh đang ngồi trên 1 xe có đóng đầy danh nhọn bên vệ đường.

RUỒI

MỘT CON VẬT

NGUY HIỂM

VOC DÁNG

Trên một trăm ngàn sinh vật có cánh sống ở địa cầu, ruồi là con vật chẳng lạ lùng gì đối với người.

Người ta thấy nó bay nhờn nhờn khắp nơi, nhiều nhất là ở các quốc gia thuộc miền ôn đới.

Đầu ruồi đặc biệt có hai «bộ râu» ngắn giống như một bộ căng tengu dùng để đánh hơi, bắt mùi những nơi có đồ ăn. Miệng ruồi thực ra chỉ là một cái vòi ở đầu, và đầu vòi lại phình bự ra, và ta có thể nhìn thấy được bằng mắt thường. Bên trong chỗ phình bự của vòi có vô số khe nhỏ, nhờ đó ruồi có thể nhấm nháp được mọi chất kể cả chất rắn vì nó có thể làm tan chất này bằng một loại «nước miếng» của nó.

Ruồi có sáu chân, ở tận cùng mỗi chân đều có một bộ hấp khẩu và chân nó đầy lông mọc chom chom. Khi ruồi đậu một vật gì, bộ hấp khẩu sẽ áp chặt vào vật đó làm ruồi khó rơi hay té, và khi muốn bay đi nó phải nhờ một bộ móc phía trên hấp khẩu ấn mạnh vào vật.

THỰC PHẨM CỦA RUỒI

Nói đến thực phẩm của loài ruồi quả là một chuyện thừa là vì nó «thường thức» tất cả mọi thứ kể cả những thứ dơ nhất và ghê tởm nhất.

Điều phải nói ở đây là việc bộ chân và cơ thể nó mang đầy những vi trùng của các bệnh nguy hiểm.

Khi nó đậu lên một món ăn nào, của ta, chân nó, mình nó, vòi nó sẽ gieo rắc lên món ăn những thứ vi trùng nó mang được từ những nơi dơ bẩn khác.

Chắc không cần phải nói thêm về những tai hại của các loại vi trùng gây bệnh này.

SỰ SINH SẢN CỦA RUỒI

Mỗi mùa (3 tháng) một con ruồi đẻ trứng khoảng mười hai lần, mỗi lần khoảng từ 60 đến 150 trứng.

Khoảng 12 giờ sau trứng nở thành giòi, không chân màu trắng.

Bốn hôm sau giòi ăn mình trong một lớp vỏ để thành nhộng, và khoảng bốn hôm cuối cùng ruồi thoát khỏi vỏ bọc cánh và bay đi kiếm ăn.

Các giai đoạn trưởng thành của ruồi theo hình vẽ :

Ruồi chỉ sống được khoảng ba tháng. Tuy nhiên mỗi con ruồi trong ba tháng của đời nó đã tạo dựng được hàng chục thế hệ với hàng triệu con. Thật là khủng khiếp.

VÀI LOẠI RUỒI ĐẶC ĐIỂM

Ruồi xanh là loại ruồi lớn nhất và nguy hiểm nhất vì giống này dơ hơn tất cả.

Ruồi trâu (taon) là loại ruồi hút máu người và sinh vật dễ sống.

Ruồi tsé-tsé sống ở Phi châu là loại ruồi khi chích vào người sẽ gieo rắc một thứ bệnh nguy hiểm : bệnh mất ngủ.

TRẦN NGỌC KÍNH

TRỨNG

GIÒI

NHỘNG

RUỒI
TÁCH KHỎI
NHỘNG

MỌC CẢNH

TRƯỞNG
THÀNH

GIẢI TRÍ

10 CÂU ĐỐ VUI

Khi em gặp các bạn, đề qua thì giờ, em có thể đố các bạn em như thế này :

1) Một đàn chim bay ngang qua, em thấy có hai con chim bay trước một con, một con chim bay giữa hai con và hai con chim bay sau một con, vậy tất cả có mấy con chim.

2) Đố người nào viết đúng được chữ « mất » không có « a »

3) Hai anh chàng đứng cách nhau 10 thước, Một người nhìn về phương Tây, người kia nhìn về hướng đông, hai người muốn đi vòng quanh thế giới, mỗi người theo hướng của mình. Họ sẽ phải đi bao xa để có thể gặp nhau, nếu họ có con đom đê đi ?

4) Em muốn cân một kg bột, mà em chỉ có một cái cân bàn, và một quả cân nặng hai kg, vậy em phải làm thế nào ?

5) Câu hỏi nào mà người nghe chỉ có thể trả lời « không », vì hẳn ta không thể nói « có » được

6) Má mang về nhà một túi có 12 cái kẹo, phân phát cho sáu đứa con. Mỗi người đã được hai cái kẹo, thế mà trong túi vẫn còn hai cái kẹo. Sao kỳ vậy ?

7) Cuốn lịch mang ngày 1 tháng 4, hỏi phải xé bao nhiêu tờ để nó mang ngày 31 ?

8) Làm sao có thể chỉ định 5 ngày trong tuần lễ, mà không cần gọi tên chúng ra (thứ mấy).

9) Di Trâm là em của má bé, bà Hạnh là chị của di Trâm, mà không phải là di của bé, vậy bà ấy là ai ?

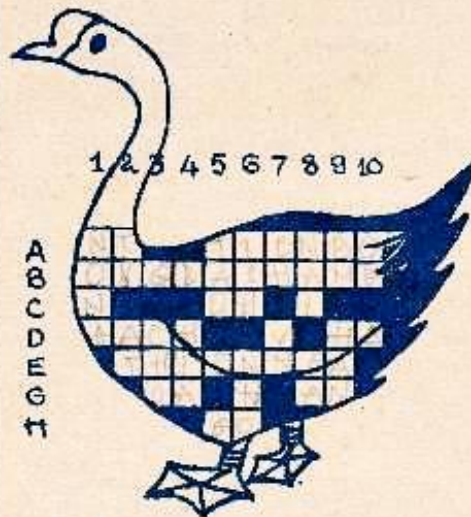
10) Làm thế nào một người có thể cân được khối đầu thuốc lá mà ông ta đã hút ?

(Xem trả lời kỳ sau)

thiều nhi/8

Ô CHỮ

THIÊN NGÀ

NGANG :

- A) Tên chủ biên tờ báo Thiếu Nhi (viết tắt) — Việc học mỗi ngày một khá, một giỏi.
B) Trong gia đình, trên hết ta phải kính trọng...

- C) Anh — UH — Một gạch đứng.
D) Vật để xây nhà — V — Tiếng cười.
E) Tên ô chữ này.
G) Đồng nghĩa với hồ (viết ngược) Hát — Ơn.
H) Cá thờ hàng...

ĐỌC :

- 1 — Nghề làm ruộng,
2 — Tên tác giả ô chữ này (viết tắt) mười hai (viết ngược)
3 — G — Con vật nuôi để giữ nhà.
4 — Bê — một loại giày cao cổ.
5 — Người Trung Hoa — E — G.
6 — Việc làm có lợi — Trái với lớn.
7 — EH — Tên nước chúng ta (viết tắt)
8 — Khi có việc gì oan ức ta phải khiếu... — Nơi xe lửa ngừng.
9 — BM — Lạnh (tiếng Hán)
10 — Eo (viết ngược) — Tiếng reo.

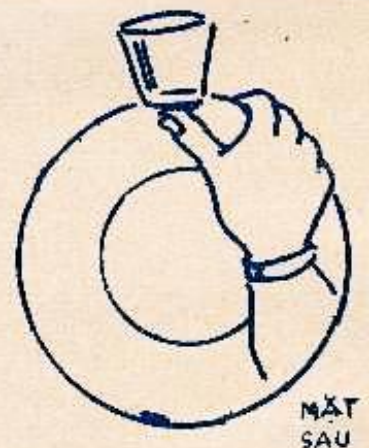
TUẤN NHỊ
(Tam Kỳ)

ẢO THUẬT : ĐỀ CẢI LY TRÊN CẠNH ĐĨA

Đố với các bạn của bạn rằng, bạn sẽ đề cải ly trên cạnh đĩa mà không rớt. Muốn được như vậy, trước hết bạn lấy một cái đĩa gần bằng phẳng, không gồ ghề để dễ cầm, và cũng đừng lớn quá và nhỏ quá. Sau đó bạn lấy một cái ly hay bất cứ vật gì cũng được đề trên cạnh đĩa, và đang sau lấy ngón tay cái kê dưới cái ly như hình hai.

Đang trước mọi người nhìn vào sẽ ngạc nhiên khi thấy cái ly đứng vững trên cạnh đĩa vững vàng. Rất dễ phải không các bạn. Chúc các bạn thành công.

THÁI SƠN

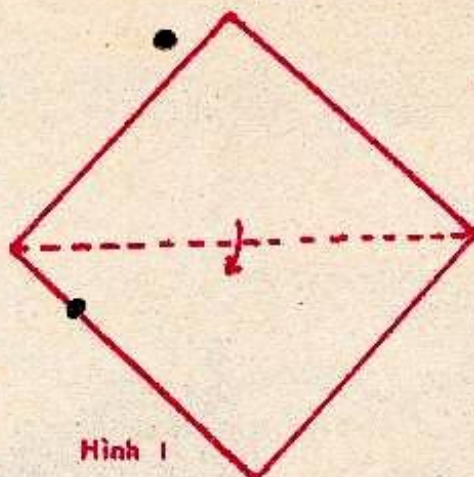
THỦ CÔNG CÁ VÀNG

Mấy bồ mển, kỳ này tụi mình sẽ xếp cá để chơi nhè. Kỳ này xếp để làm cửa, tụi mình bắt đầu nghe :

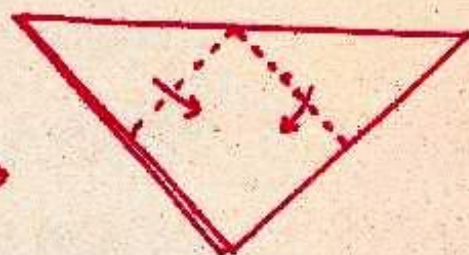
— Lấy một tờ giấy vuông, xếp xuống theo đường chấm ở hình một thành hình 2. Theo các đường chấm ở hình 2 xếp xuống đỉnh nhọn ở giữa thành hình 3. Xếp hai mảnh ở dưới lên theo đường chấm ở hình 3 thành hình 4. Xếp hai đầu ở hình 4 xuống theo nếp gấp thành hình 5. Xếp phần dưới lên trên, chừa lại một khoảng $\frac{1}{4}$. Sau đó ta theo nếp gấp ở hình 6 mà gấp lên thành hình 7. Còn phần dưới cùng cũng gấp ra sau luôn. Như thế ta đã có một cái mũ cánh bướm. Cầm hình xếp ban ra, gấp lại để có hình 9. Phần đằng sau đuôi xếp vào một chút theo đường chấm, và lấy kéo cắt $\frac{2}{3}$ chỗ có dấu cắt (— . — . — . — và cái kéo là cắt). Sau đó nắm miếng giấy ở đỉnh kéo xuống thành cái đuôi. Nhớ kéo nhẹ nhè kéo rách. Chỗ giấy thừa ra ở đầu, xếp xuống theo đường chấm để thành cái vây, rồi phần đỉnh ở dưới gấp ra sau hoặc gấp vào trong. Thế là con cá của bạn đã hoàn thành.

Nếu nhà bạn có em nhỏ, bạn có thể xếp cá nhiều màu treo trên đầu giường cho em bé xem, hoặc đưa cho em bé chơi. Nhưng coi chừng nó xé mất thì tội công đấy nhè.

RONG HỒNG

Hình 1

Hình 2

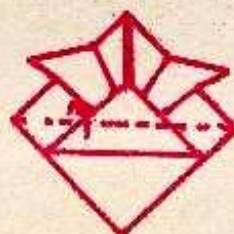
Hình 3

Hình 4

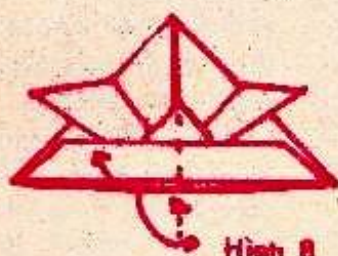
Hình 5

Hình 6

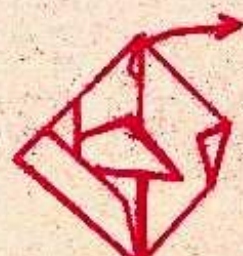
Hình 7

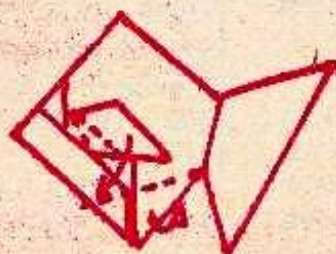
Hình 8

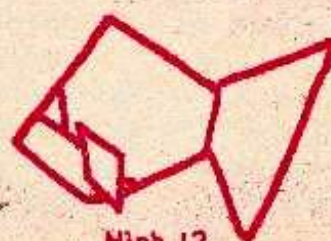
Hình 9

Hình 10

Hình 11

Hình 12

Thành phố bánh xe của Walt Disney.

EPCOT

THÀNH PHỐ CỦA NHÂN LOẠI

TRƯỜNG KỲ Sư Tầm

— Epcot đã phát sinh từ đầu óc phong phú của Walt Disney từ lâu, nhưng đến nay người ta mới bắt đầu thực hiện và đến năm 1977 thành phố trong giấc mơ này sẽ được hoàn tất, cũng như cái tên đã đặt: Experimental Prototype community of Tomorrow tam dịch là kiểu mẫu sơ khởi về cộng đồng thực nghiệm cho tương lai. Epcot là nơi mà mọi phát minh mới nhất của các nhà bác học, những kỹ thuật gia và các kiến trúc sư sẽ được áp dụng.

— Dựa trên đồ án của Walt Disney, nhóm nghiên cứu «Wed» do ông lập ra đã tu chỉnh không ngừng, dần dần đã nói rộng thêm để dân cư và du khách có thể hưởng tối đa các tiện nghi vật chất và thoải mái tinh thần. Các tiện nghi này cũng được trang bị tại nơi làm việc cũng như tại các chỗ giải trí. Sự thoải mái đó không phải cho cá nhân mà cho cả mọi người sống trong thành phố. Vì mục đích của các nhà sáng tạo là thiết lập một thành phố hạnh phúc nên trong Epcot

chỉ có chừng 20.000 dân cư, họ sẽ cảm thấy có trách nhiệm với nhau như một cộng đồng. Sự tiến bộ sẽ là kết quả của kinh nghiệm và các cuộc nghiên cứu mà dân cư đã tự do theo đuổi.

— Nơi xây cất thành phố Epcot đã được chỉ định, đó là «Thế giới của Walt Disney» (Disney world) ở tiểu bang Florida Hoa Kỳ. Walt Disney đã cẩn thận lựa chọn vùng đất rộng 11.000 mẫu tây ở Đông Nam Orlando, rất gần mũi Kennedy và cũng là nơi gặp gỡ của hai trục lộ giao thông chính. Người ta nhớ lại năm 1955 ông cũng đã chọn đất ở California để lập Disneyland, thế giới của trẻ em. Trước khi xây cất thành phố người ta phải làm công viên lý tưởng lấy tên là Disney World mà bối cảnh hoàn toàn khác biệt với Disneyland.

— Epcot rộng 200 mẫu tây sẽ là trung tâm của công viên và được thiết lập theo hình bánh xe. Ngay tại trục của thành phố bánh xe này là một tòa nhà bằng kính

hình quả chuông. Trong điều kiện lý tưởng về thời tiết nơi đó sẽ là một vương quốc cho các bộ hành do đó sẽ quy tụ các gian hàng thương mại, các trung tâm văn hóa và hành chánh. Một khách sạn 30 tầng cũng được thiết lập tại trung tâm. Khu dân cư và kỹ nghệ được thiết lập tại các đầu mút của các rế quạt.

— Hệ thống giao thông trong thành phố được biến cải một cách tân kỳ. Trên mặt của thành phố gồm các đường quay hay có định dành cho khách bộ hành muốn di chuyển trên những khoảng đường ngắn. Nếu phải đi xa hơn họ có thể sử dụng xe điện không gian gồm nhiều toa nhỏ mà người ta có thể lên xuống rất thoải mái, loại xe này còn có tên là Wed Way people mover. Nếu phải đi qua hay rời thành phố, người ta sẽ sử dụng loại xe điện tốc hành được treo trên một đường ray duy nhất.

Ở tầng thứ nhất dưới đất, có đường lưu thông cho xe các loại

nhưng đặc điểm của các đường này là không cắt nhau nên không có ngã ba, ngã tư và do đó không cần sử dụng đèn hiệu.

— Tầng thứ hai dưới đất có đường lưu thông dành cho các loại xe chuyên chở công cộng trao đổi hàng hóa với thành phố.

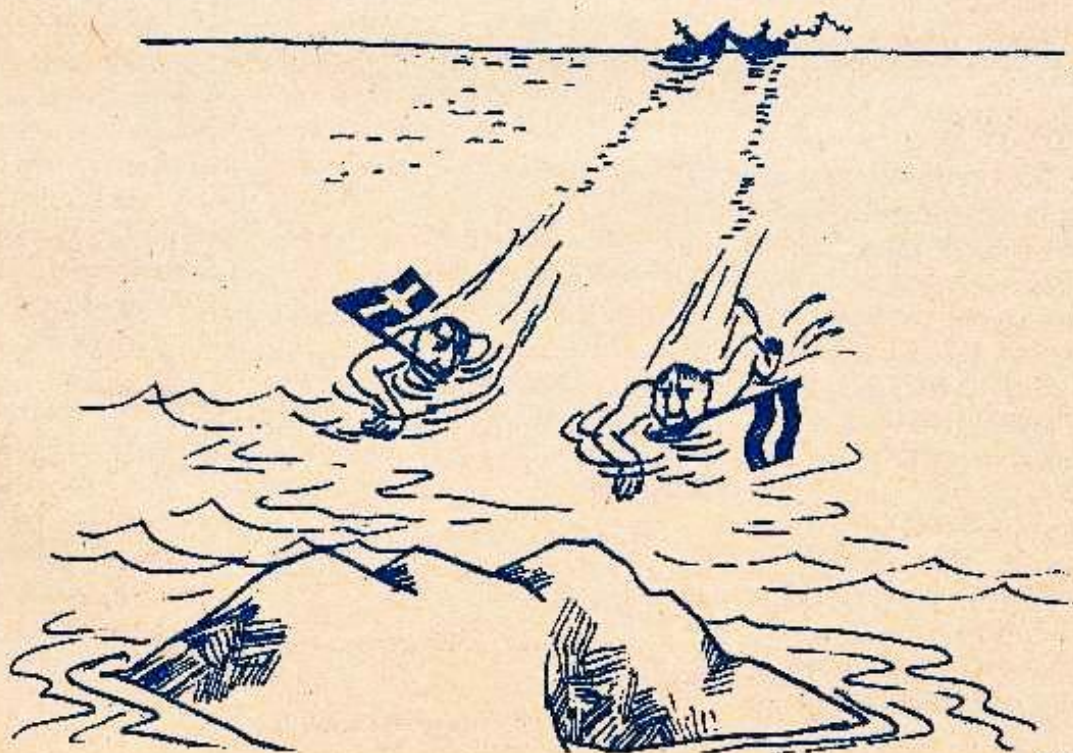
Epcot là một thành phố biểu hiện sự tiến bộ của nhân loại. Người ta hy vọng đó sẽ là « một thành phố luôn luôn hướng về sự tiến bộ và là một vùng trời lý tưởng nơi đó nhân loại được hưởng một đời sống tốt đẹp mà họ không thể tìm ở một nơi nào khác » như chính người tưởng tượng ra nó đã nói.

Các phương tiện và đường giao thông trong thành phố.

Nơi cao nhất trong thành phố bánh xe là một khách sạn cao 30 tầng được thiết lập ngay tại trung tâm

BÉ DƯƠNG VÀ DẦU CÁ THU

NGUYỄN XUÂN HIẾU

Ngày xưa có một chú bé tên là Dương. Dương muốn sau này sẽ trở thành cảnh sát công lộ. Nhưng cảnh sát công lộ thì phải có những bộ chân rắn chắc để khỏi bị cứng nhắc vì băng giá trong mùa đông. Chú bé Dương của chúng ta lại chẳng có gì là vững chắc cả bởi lẽ, chú không chịu ăn cá.

Một hôm trong lúc phòng mồm trợn má để thổi phù phù vào ngón tay cái vừa bị đau, chú bé bị lạnh rồi ho rũ rượi mãi khiến cho ba bé sợ hãi vội vã vô lấy lấy máy điện thoại để gọi cho ông bác sĩ Mai mời ông đến xem ngay cho bé. Bác sĩ bắt bé uống thuốc.

Một lần khác bé ngồi đọc một cuốn sách hình, nhưng vì vội vã muốn xem cho nhanh nên giờ thực nhanh những trang giấy trong cuốn sách đó và bị lạnh luôn, mũi bị ngạt không thể thở được làm cho ba bé cuống cuống vội gọi ngay cho ông bác sĩ Mai và ông này lại bắt bé uống thuốc.

Một hôm khác bé Dương sửa soạn đến chơi nhà bà ngoại, cô bé đem cho bé một gói kẹo bạc hà. Loại kẹo bạc hà này ăn vào miệng thường làm cho miệng lạnh đi. Đáng lẽ cô bé phải nghĩ rằng Dương hay bị lạnh lắm mà mua cho bé thứ kẹo gì làm nóng miệng hơn là làm lạnh thì mới phải, nhưng bà ta nghĩ vô văn ở đâu chẳng đề ý gì hết, vì thế nên thay vì mua kẹo có kem cho bé thì lại mua kẹo bạc hà.

Dương cho một cái kẹo vào mồm, không ngờ kẹo lạnh quá nên từ miệng Dương phát ra một luồng gió mạnh và lạnh đến nỗi hai tai Dương ù ù như có gió thổi và giấy má trong phòng bay tứ tung khiến cho má và

thiếu nhi / 12

cô Dương phải giữ lấy vạt áo cho khỏi bay tung lên.

Trong miệng mà có gió to như thế thì làm sao cho khỏi bị lạnh được và quả nhiên Dương bị lạnh thực. Lần này bệnh có vẻ nặng hơn hai lần trước nên ba bé vội vã quay số gọi điện thoại cho bác sĩ Mai nhưng vì lo lắng và lơ đãng nên thay vì gọi số 12345 là số của bác sĩ Mai, ba Dương lại quay số 12346. Cho nên khi có người mở cửa vào phòng tưởng là bác sĩ Mai, nhưng không phải, kẻ mới vào là một anh Cá voi.

Ba bé hỏi : « Thưa ông vào nhà tôi có việc gì vậy ? »

— Ông vừa gọi giấy nói gọi tôi phải không ? Số của tôi là 12346. — Cá voi nói.

— Thưa ông, chắc là tôi gọi nhầm số rồi. Xin lỗi ông nhé. Tôi định gọi cho bác sĩ Mai vì cháu Dương bị sưng cuống họng.

— Không sao hết. May quá về bệnh sưng cuống họng thì tôi thạo lắm. Xin ông cứ để cho tôi xem em bé. — Nói xong Cá voi bước vào trong phòng.

— Chào chú bé, nào chú há miệng ra nói chữ A cho ta xem nào.

Bé Dương há miệng kêu A. Cá voi nhìn vào cuống họng bé rồi nói : « Đúng là sưng cuống họng rồi. Phải mua thuốc cho em bé súc miệng và cho em uống si rô đường. Nhà có si rô không ? »

Má Dương vội chạy xuống bếp lấy si rô lên y như làm theo lệnh của bác sĩ Mai vậy.

Nhưng bà cô Dương không bằng lòng. Bà nói :

— Anh chàng Cá voi này lạ hoắc

chẳng ai biết tên tuổi gì cả thì làm sao chữa được bệnh sưng cuống họng cho bé Dương.

Ba Dương vào phòng hỏi Cá voi : « Làm sao ông biết được đó là bệnh sưng cuống họng trong khi ông không phải là bác sĩ ? Ông chỉ là một ông cá voi như mọi ông Cá voi khác thôi mà. »

Cá voi hỏi lại : « Sao ông biết là tôi không biết. Ông thì cũng chỉ là một người cha như mọi người cha khác thôi chứ gì. Tôi biết rõ bệnh này lắm. Đạo còn bé tôi cũng ốm yếu lắm : chỉ hơi ít tí là bị bệnh đau cuống họng liền. May quá là đạo này tôi khỏe lắm rồi chả còn bệnh tật gì nữa. Ông có biết tại sao không ? Có gì đâu, tôi sống mãi ở những miền biển lạnh giá nên quen đi. Rồi tôi ăn rất nhiều cá và uống nhiều dầu cá thu. Ông thử nhìn tôi xem. Ông không tin là tôi lại có thể khỏe mạnh thế này hả. Tôi dài Ba mươi chín thước. Bé Dương phải súc miệng đi rồi tôi sẽ chỉ dẫn những điều phải theo. »

— Được rồi, cho bé Dương súc miệng đi, có lẽ ông Cá voi nói đúng. — Ba Dương nói.

Nhưng bé Dương chẳng biết súc miệng là thế nào. Cá voi phải dạy cho bé Dương làm theo mình. Nhưng ngặt một nỗi miệng Cá voi lớn quá : cho vào đủ thứ mà cũng không vừa, nào sà bông, nào khăn tay, nào cả cái máy điện thoại, cả cái giường to lớn, cả cái hộp điện, cả cái lò sưởi nhỏ, luôn cả máy thu thanh và cuốn truyện bằng hình nữa. Nghĩa là tất cả mọi thứ Cá voi đều ngốn hết. Nhưng rồi Cá voi khà khà một chút xong lại phun ra hết. Dương cũng bắt chước làm theo. Hai người làm trong một lúc thì Dương khỏi hẳn bệnh. Ba má Dương mừng lắm cảm ơn Cá voi rồi rít :

BÀ DIẾC

Tý lên xe buýt ngồi cạnh một bà già, miệng nhai kẹo cao su nhóp nhép, Bồng bà già ngo Tý và nói :

— Cám ơn, cháu có lòng nói chuyện với bà vì bà diéc.

Tý ???

TRẦN ANH DŨNG
39/16 Đỗ Quang Đầu (Sài Gòn)

— Bé Dương khời. Xin cảm ơn ông Cá voi. Xin mời ông trở lại nhà, còn chúng tôi xin về thăm bà ngoại cháu.

— Đầu có được. Bé Dương tuy khời bình sung phỗi rồi, nhưng chưa được cứng dần lắm vì không chịu ăn cá và uống dầu cá thu.

— Thế hà. Thế thì phiền ông ở lại đây trông cho cháu ăn cá và uống dầu cá thu. Chúng tôi xin đi viếng bà ngoại cháu. Chắc khi về cháu sẽ khỏe mạnh cứng dần hơn bây giờ.

Lúc ba má Dương đi rồi Cá voi liền đổ đầy nước lạnh vào chậu rửa mặt rồi bảo Dương : « Nào mình bắt đầu. Em lấy khăn rửa mặt đi.

— Nước lạnh quá thế này thì làm sao rửa được. — Nói xong Dương tháo cho nước chảy hết đi.

— Ông Cá voi ơi, làm sao rửa mặt được vì trong chậu làm gì có nước.

— Lạ nhỉ nước đâu hết rồi. — Cá voi lại đổ nước vào đầy chậu.

Dương lại tháo nước rồi nói : « Làm gì có nước mà rửa.

— Thế này thì lạ thực, nước đi đâu hết rồi. Rồi lại đổ đầy.

Dương lại cầm chiếc bọt biển hút hết nước trong chậu. Chú bé nhủ thầm : « Xem nào xem trong hai người ai chịu thua ai nào.

Bọt biển lúc đó đầy nước. Cá voi bôi rồi tự hỏi : « Không biết nước biển đâu mất rồi. Rồi cá lại đổ đầy nước và Dương lại hút hết vào trong bọt biển. Mãi sau Cá voi mệt quá không còn đủ sức đổ nước vào chậu được nữa. Cá nói :

— Thôi mệt quá rồi, phải nghỉ một chút. » Nói xong Cá ngồi phịch xuống ghế. Không ngờ cái bọt biển đầy nước để trên ghế bị cá ngồi phải vọt hết nước ra và làm ngập hết cả gian phòng, biến gian phòng thành một cái hồ nhỏ. Cá voi phải bơi lồm bồm trong hồ nước đó, và đặt Dương ngồi vào trong miệng mình, sợ thằng bé chết đuối. Cá voi lầu nhầu : « Bé hư quá. Phòng đầy nước lạnh như thế này thế nào bé cũng bị lạnh thôi. Thôi chui vào trong đi cho nó ấm. Và Cá voi khép miệng lại. Dương chẳng thấy khó chịu chút nào, vì trong miệng Cá voi có đủ thứ như bên ngoài : nào giường,

nào máy ra đi ô, nào lò sưởi nào khăn tay, nào xà bông, nào cuốn sách hình, thành ra bé có cảm tưởng như ngồi trong phòng mình vậy. Bé an tâm ngồi đọc sách. Đột nhiên có tiếng chuông điện thoại reo vang. Thì ra Cá voi gọi vào ? « Dương đây hả ? Có đói không ? Nếu đói thì mở tủ lạnh ra, trong đó có cá và dầu cá thu đó, lấy ra mà ăn và uống đi. » — Cảm ơn ông Cá voi. Em chưa đói. » — Được rồi. Không sao hết. Khi nào đói cứ việc ăn nhé. Bây giờ thì đi ngủ đi, sáng mai ta sẽ dạy em bơi nhé.

Sáng hôm sau, Cá mở miệng thực to rồi ngụp xuống nước. Nước tràn vào trong miệng. Dương vẫy vùng trong nước và rú lên : « Sao nước lạnh quá thế này ? Nhưng không sao. » Nói xong bé lấy khăn lau mình thật khô. Bụng đói, Bé lấy cá và dầu cá thu trong tủ lạnh ra ăn và uống. Ăn uống vài ngày như thế bé dần quen thấy ngon lắm. Bây giờ thì bé không sợ nước lạnh nữa. Bé đã dám tắm ngay dưới cái hoa sen làm bằng miệng cá voi nữa.

Thế là bé đã trở thành một chú bé khỏe mạnh khác thường, cao hơn trước đến cả một cái đầu, nặng hơn trước gấp hai lần, không còn sợ nước lạnh, gió rét nữa. Vì ăn nhiều cá nên xương cốt dần chắc, làm toàn bằng chất lân tinh, tỏa tia sáng óng ánh.

Một hôm Cá voi bảo Dương : « Bé Dương này, hôm nay chúng mình đến nhà bà ngoại chơi đi. Tập tành thế là đủ rồi. »

Thế là họ rủ nhau bơi đến tận nhà bà ngoại. Mọi người nhìn bé và há hốc mồm vì trông thấy thằng bé lạ hoắc :

— Đây đâu phải là bé Dương. Bé Dương ốm yếu trông như cây sậy kia mà. » Cả ba má, bà ngoại và bà cô đều lắc đầu quầy quậy không nhận ra cái thằng bé gầy gò ốm yếu xưa kia mà bây giờ trông khỏe mạnh thế. Dương nói :

— Chính con đây mà. Con khỏe mạnh lắm rồi, không ốm yếu như ngày xưa nữa đâu.

Bà cô cười : « Bây giờ cô muốn cho con ăn kẹo bạc hà nhưng thôi nhớ lại bị lạnh lại thì khôn. »

Bé Dương cười ha ha, vỗ lấy gói kẹo bạc hà ăn luôn năm cái liền rồi há miệng ra. Bà cô bay tuốt lên trời mỗi mười lăm hôm sau mới xuống được.

Bé Dương cảm tạ Cá voi, và hai bên từ biệt nhau. Sau đó Dương trở thành Cảnh sát công lộ. Chấn Dương không còn bị sưng lên và lạnh nữa dù trời lạnh đến nổi hồ ao, sông ngòi đều đóng băng. Chấn Dương còn nhiều chất lân tinh đến nỗi ban đêm ánh sáng tỏa ra sáng loáng cả một góc phố các người lái xe hơi thấy thế thích lắm vì đến đó không cần bật đèn xe nữa. Ai cũng khoái Dương hết, hỏi thăm nhau để biết tên Dương. Mỗi khi đi qua mặt Dương trong lúc Dương điều khiển xe cộ đi lại, họ đều cất tiếng chào : « Chào anh Dương ! »

NGUYỄN XUÂN HIẾU

(CSCH)

thiếu nhi/13

NGUỒN GỐC DÂN VIỆT CON RỒNG CHÁU TIÊN

(tiếp và hết)

CÁC VI THẦN TUYÊN BỐ

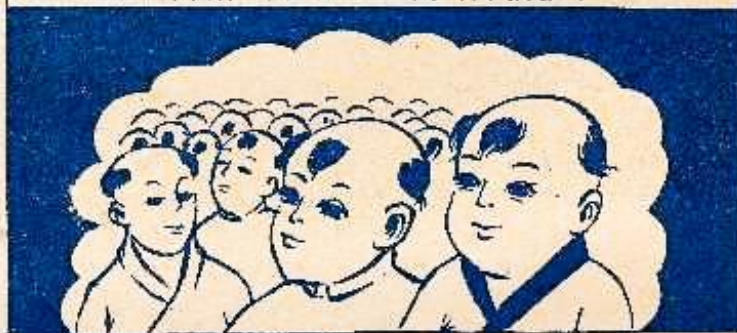
CHÚNG TA ĐƯỢC NGỌC HOÀNG THƯỜNG ĐỀ SAI XUỐNG ĐỂ BIẾN BOC TRÚNG THÀNH 100 NGƯỜI CON TRAI SAU NÀY, SẼ GIÚP NHÀ VUA TRỊ DÂN GIỮ NƯỚC

ĐOẠN CÁC VI THẦN ĐẶT BOC TRÚNG TRÊN MỘT MẦM VÀNG ĐƯA VÀO CHUA TỬ SƠN THIÊN QUANG. ĐÚNG 15 THÁNG GIÊNG, NĂM SAU, MÂY NGƯ SẮC LAI XUẤT HIỆN TRÊN NÓC CHUA.

BOC TRÚNG TỰ NHIÊN MỞ RA 100 CON TRAI BƯỚC RA KHỎI BOC VÀ LỚN RẤT NHANH THÀNH NHỮNG THANH NIÊN CƯỜNG TRĂNG

XONG CÔNG TÁC CÁC VI THẦN TỰ GIÃ NHÀ VUA VÀ NƠI

CHÚNG TÔI LÀ THẦN KIM, LUÔNG ĐƯỢC THƯỜNG ĐỀ SAI XUỐNG GIÚP CÁC HOÀNG TỬ XUẤT THẾ NAY NHIỆM VỤ ĐÃ XONG, CHÚNG TÔI XIN CẢO BIỆT, XIN DẶNG BIỂU BẾ HẠ AN, SÁCH RHIẾP VÀ THUỘC NGỌC ĐỀ BẾ HẠ GIỮ NƯỚC ĐƯỢC VỮNG BỀN

SAU ĐÓ LẠC LONG QUÂN HỌP QUẦN THẦN ĐỂ ĐẶT TÊN VÀ PHONG CHỨC VI CHO CÁC HOÀNG TỬ.

VÌ CÁC HOÀNG TỬ ĐỀU THÔNG MINH TUÂN DẪNG, NHÀ VUA KHÔNG BIẾT CHỌN AI KẾ VỊ, NHỜ MỘT VI THẦN HƯỚNG DẪN NGÀI BÊN TÔI CHỨC MỘT CUỘC RÚT THĂM TUYỂN CHỌN.

NGƯỜI CON CUỐI CÙNG LÀ HÙNG LANG TRÚNG THĂM ĐƯỢC LẠC LONG QUÂN TRUYỀN NGÔI CHO.

TA VẪN CON CHÁU THỦY THẦN, NANG THUỘC NƠI GIÔNG TIỀN KHÔNG THỂ KẾT HỢP LÂU DÀI VẬY KIN CHIA TAY NANG HÃY ĐEM 50 CON LÊN NÚI, TA ĐEM 50 XƯƠNG BÊ

SÁU KHI TRUYỀN NGÔI VÀ PHONG TƯỚC CHO CÁC CON, MỘT HỒM LẠC LONG QUÂN NÓI VỚI ẬU CÔ:

ĐÓ LÀ NGUỒN GỐC CỦA HAI GIÔNG KINH VÀ THƯỜNG SÔNG TRÊN CHÁI ĐẤT VN. NGÀY NÀY, NGƯỜI THƯỜNG SÔNG TRÊN THƯỜNG DƯ VÀ NGƯỜI KINH SÔNG ĐOC MIỀN DUYÊN HẢI.

HÙNG LANG NÓI NGÔI LẠC LONG QUÂN LẤY HIỆU LÀ HÙNG QUỐC VƯƠNG TRỊ VỊ 21 NĂM RỒI TRUYỀN NGÔI CHO CON LÀ HÙNG HIẾP VƯƠNG CÁC VUA KẾ TIẾP LÀ HÙNG HY RỒI ĐẾN HÙNG HUY VƯƠNG

HÙNG HUY VƯƠNG VÌ MÊ SAY TỬU SẮC NÊN BỎ TRỄ VIỆC NƯỚC

THỪA CƠ NƯỚC VĂN LANG THIẾU PHÒNG BỊ GIẶC BẮC (NHÀ AN BÊN TÂY) DO TƯỚNG THẠCH LÊN LẬP CẨM ĐÀU ĐEM QUÂN TRẦN NGẬP VĂN LANG QUẦY NHIỀU DÂN CHÚNG NHÂN DÂN VÔ CÙNG ĐỀU ĐỒNG

VƯỜN HỒNG

Suối mát

Thư của một nhóm học sinh
một trường ở Saigon.

Kính thưa chị

Chúng em một số học sinh các
lớp 7 và 8 của trường... hôm nay
chúng em viết thư này để kính
trình chị một việc rất quan trọng
đối với các học sinh chúng em.

... Khu chúng em được giữ kỷ
luật bởi thầy giám thị... (chúng
em không biết họ) từ tháng 9 năm
70 đến nay. Sau 2 năm chịu sự
kiểm soát của thầy... chúng em
nhận thấy nơi thầy có những điểm
như sau :

Thầy... rất tàn ác với học sinh.
Thầy rất bất lịch sự (chúng em
không thể hiểu tại sao vì Hiệu
trưởng lại dùng thầy...) Em xin
thi dụ : học sinh nào mang bánh
keo lên lầu trong giờ chơi, nếu thầy
bắt gặp, thầy sẽ lịch thu và mở ra
ăn trước mặt tất cả các học sinh
(thầy vừa ăn vừa cười rất khả ố).
Đã thế lại thù vật, thi dụ : nếu
học sinh nào thấy chương mắt
trước hành động ấy, nếu xi xỏ
với bạn, rồi thầy nghe thấy thì
sau đó sẽ bị đòn bằng những tội
hoàn toàn vô lý khác vào bất cứ
lúc nào. Còn rất nhiều chuyện
nhưng chúng em sẽ xin kể vào
dịp khác, khi mà chúng em biết rằng

CHỊ ĐỖ PHƯƠNG KHANH

sẽ hết bị trở thù vì chúng em đã
đi trường khác

Kính thưa chị, chúng em nghĩ
rằng chị sẽ không tin, nhưng
chúng em xin lấy danh dự và tư
cách của một số học sinh mà nói
rằng những điều trên đã xảy ra
thực. Chị có thể thắc nghiệm bằng
cách đăng lên báo... và các học
sinh khác sẽ trả lời chị.

... Chúng em kính xin chị nghĩ
cách nào cho Thầy... biết mà thay
đổi tính nết chứ chúng em sợ bị
trả thù lắm...

Trả lời :

Các em ơi, đọc kỹ thư các em chỉ
buồn quá. Chị đã đọc lại mấy lần, và
phân tích kỹ lưỡng, thấy giọng văn
lễ phép của các em, chị nghĩ rằng
các em đã nói thật. Chị rất tiếc rằng
đang lúc tuổi các em còn quá non
nớt mà các em đã phải nhìn thấy
khía cạnh xấu xa của cuộc đời, để
cho tâm hồn bị thu hẹp đi, thật là
đáng buồn.

Sự việc xảy ra, các em cũng có
một phần lỗi. Các em đi học không
nên ăn quà vặt rồi có thể xả rác bừa
bãi dơ dáy nhà trường. Nhất là vấn
đề ăn uống nên cần thận, bệnh

thường do sự ăn uống bậy bạ mà
sinh ra. Cho nên, nếu thầy giám thị
cấm các em ăn uống bậy bạ, chỉ
hoàn toàn hoàn toàn đúng.

Nhưng ở đây, nếu các em nói
thật, trong khi thầy cấm các em,
thầy lại ăn nhồm nhoàm ngay trước
mặt, thật thì không tương xứng
nổi. «Giáo dục là nêu gương» chị
thấy câu đó rất có lý. Sở dĩ ngày
xưa các cụ kính trọng thầy đến trên
cả cha mẹ, chính là nhờ nơi bậc
thầy xưa có đời sống gương mẫu vô
cùng.

Nghĩ đến đây, chị rất đau lòng
nhớ tới mấy hàng chữ các em thiết
tha dặn dò chị dấu tên, để thầy khỏi
biết mà trả thù các em. Không, các
em, chị dấu tên thầy và các em chính
là vì không muốn thầy trở mặt mà
thêm chứ nếu nghĩ tới thầy có thể
trả thù thì đau lòng vô cùng. Tội
nghiệp các em bé bỏng, các em đã
không được đứng dưới bóng mát
của bậc thầy gương mẫu, để phải
nghĩ cách đối phó như vậy thật đáng
thương biết mấy.

Đến đây, chị xin thay các em
của chị mà nói với thầy... mấy lời.

Kính thưa ông...

Tôi chỉ xin đại diện các em nhỏ
mà thưa với ông mấy điều. Xin ông
hãy vì lương tâm của một người
đứng trong hàng ngũ giáo dục, và để
xứng đáng với sự tin cậy của phụ
huynh các em, mà dành cho chúng
tôi một vài phút suy nghĩ.

Chắc đọc qua mấy hàng trên, ông
cũng đã có một ý niệm nào đó, nếu
ông khách quan nhận định. Tôi chỉ
thiết tha xin ông hãy thận trọng và
dùng đến tình người hơn trong
nhiệm vụ giáo dục. Nếu làm nghề
khác, mà tư cách ta kém thì chỉ có
ta thiệt thòi, vì sẽ bị cô lập, không
ai giao thiệp với, và ta sẽ thất bại
trong cô đơn. Còn làm nhà giáo dục,
nếu tư cách ta không xứng đáng, ta
đã phụ lòng tin của cha mẹ các em,
làm thui chột các mầm non và làm
hại cho quốc gia sau này. Muốn các
em nên người, trước nhất người
hướng dẫn các em phải là NGƯỜI.
Xin ông nghĩ tới tương lai tổ quốc
mà thay đổi cách xử sự.

VƯỜN HỒNG * VƯỜN HỒNG * VƯỜN HỒNG * VƯỜN HỒNG * VƯỜN HỒNG

Đến đây, chúng tôi cũng kính gửi tới vị hiệu trưởng trường nói trên,

Kính thưa ngài,

Nếu chuyện này mà tôi được tai ngài, tôi tin rằng ngài cũng đau lòng. Vì khi dự định thực hiện một cơ sở giáo dục, ngài đã ấp ủ nguyện vọng dẫn dắt các thiếu niên trở thành người có giáo dục, hữu ích cho quốc gia sau này. Cho nên chúng tôi chỉ còn thiết tha cầu xin Thượng đế ban cho ngài có thì giờ hơn để có thể thấy được một phần nào sự kiện xảy

ra ngay trong tâm tay của ngài. Xin ngài hiểu cho rằng các em có thể đi trường khác khi hết niên khóa, điều đó không thiệt hại cho ngài gì cả vì với nạn trường thiếu hiện nay, học sinh sẽ ào ạt xin thế chỗ. Nhưng sự tai hại đã xảy ra cho các em nhỏ đáng thương kia, đã in vào tâm hồn non nớt của chúng sự bất kinh đối với người lớn, với bậc thầy không xứng đáng, và do đó, sự giáo dục sẽ không mang lại kết quả mà mọi người mong đợi. Xin ngài nghĩ tới sự mạng thiêng liêng mà lưu ý cho.

Các em thương mến,

Chị ước ao sẽ nhận được những dòng chữ đầy tươi mát trong thư tới của các em. Và chị cũng xin các em đừng quá bi quan. Chị đã được biết rất nhiều bậc thầy đáng kính mặc dầu trong hoàn cảnh khó khăn chung cho đất nước hiện nay, vẫn nhiệt thành, bằng đủ mọi cách, tìm đủ mọi phương tiện để giáo dục các em và nhìn lại dĩ vãng, từng năm từng năm học, trong đời học sinh của chị, trên bục gỗ, có biết bao nhiêu bậc thầy mà tên xứng đáng ghi vào bảng vàng.

Chị Đ.P.K.

TAY NGỌC BÊN BẾP HỒNG

Các em thân mến,

Thật tình từ bé đến giờ, chị chưa được ăn món để này. Xem bài của em Nghiễm Chơn Như, chị bắt đầu lo lắng vậy đó. Mà Sài-gon thì không thấy có cái món để cơm, cho nên chị không thí nghiệm được như lời chị hứa (bị có hứa là món nào của các em gửi về chị sẽ làm thử rồi mới in lên báo). Vậy để khỏi phụ lòng sốt ruột của Chơn Như, chị đăng lên đây, để các em của chị ở miệt vườn có thể thí nghiệm. Chơn Như mà chơi nghịch bày đặt viết ầu thì sẽ bị phạt tờ báo của Chơn Như mua được đem về tới nhà, chứ sẽ bay hết chỉ còn giấy trắng thôi đó nghe.

Chị Đ.P.K

Để cơm xào xả ớt

Mùa để lại bắt đầu, những tiếng kêu của để vang khắp nơi và cũng bắt đầu có những người đi bắt để. Có người họ bắt để để chơi, có người họ bắt để để ăn. Để mà làm những món ăn thì tuyệt đấy chẳng hạn như: để kho tiêu, để nấu canh chua, để lăn bột. Những món ăn đó tuy ngon nhưng không ngon tuyệt bằng một món để mà tôi sẽ giới thiệu các bạn đó là để xào xả ớt.

Vật liệu: dùng cho 5 người ăn

- 50 con để
- 1 tép xả
- 100 g đậu phộng
- 3 trái ớt và chừng 3 muỗng đường.

Cách làm:

Chúng ta bắt 30 con để ấy ngắt đầu đi, lột cánh, chặt chân, bóp phân ra cho nó đừng có tanh. Xong bắc chảo lên, cho mỡ vào khi đã nóng, bỏ tỏi, để để vô xào chừng năm phút, bắt đầu bỏ xả ớt, đường, nước mắm. Xào vừa chín chúng ta bắt lên đĩa, ôi chừ choa, sao thơm thế.

Nếu cần có thể thêm một món bánh mì. Bánh mì được cắt từng khúc, chiên cho giòn phết lên món để xào xả ớt. Giờ đây xin mời các bạn làm thử nhé. Ngon tuyệt đấy.

NGHIÊM CHƠN NHƯ

Vài lời dặn nhỏ bên tai.

● Mục triển lãm nọ cười đừng kết thúc bằng: « Cả lớp cười râm » vì nó sẽ mất hồn cười đi cũng như em kể chuyện khôi hài mà chưa kể em đã cười quá xá.

● Các em nào tư hào là người Việt Nam, xin ráng nói chuyện hoàn toàn bằng tiếng Việt. Nếu vì học trường ngoại quốc từ nhỏ, quen sử dụng ngoại ngữ, xin tra tự điển để có thể nói không phải chêm ngoại ngữ. Có một số em than thò rằng bạn nói chuyện ra chêm ngoại ngữ, với một vẻ kiêu ngạo ở sự giỏi giang của mình. Sự thực, giỏi ngoại ngữ là điều rất tốt, vì biết thêm một ngoại ngữ là có thêm một chìa khóa để bước vào thế giới mới. Nhưng ngoại ngữ nào cũng chỉ là ngôn ngữ của dân tộc đó chứ chẳng có nghĩa biết một ngoại ngữ là kiến thức sâu rộng. Bằng chứng là chú bé Pháp học xong chương trình trung học, kiến thức cũng chỉ như chú bé Việt học xong chương trình trung học mà thôi. Và chị không lấy làm buồn khi mà chị nói tiếng Anh không đúng giọng bằng cô bé lên 8 người Anh. Và các người Mỹ 40 tuổi nói tiếng Việt còn thua chú bé Việt lên 8 đấy. Chúng ta hãy nên mặc cỡ khi mà ta vọng bản tới nỗi có khinh cả ngôn ngữ của tổ tiên cha mẹ, các em ạ.

Chị Đ.P.K

buồm trong vườn

KHI TÀN NIÊN HỌC

(Thương tặng Lý thị Tú Loan (Phú Tâm) để nhớ những ngày xa cách)

Hè bước đến, ve sầu kêu nức nở
Áo học trò bỏ ngỡ phút chia ly
Mắt nai tơ ngo ngẩn biết nói gì?
Ươm dòng lệ sau hàng mi chớp khẽ,
Hè bước đến xa cách nhau rồi nhé
Nét u sầu theo bước nhẹ khua vang
Sân trường đầy, phượng rụng đỏ hai
hàng
Cửa chốt đóng! - Đây hành lang
trống trải

Và cỏ cây hình như đang ái ngại
Kỷ niệm chữ vung vãi cạnh bên ta
Văng đầu dây bao triu mến thiết tha
Lời thầy, bạn thật hiền hòa nhàn
nhu...

Hè bước đến, người về quê vui thú
Bỏ mình ta ở rú cạnh trường xưa
Lớp học buồn trong nắng hạ đông
đưa

Âm thầm kết một cung sầu xa vắng.

Hè bước đến, trường yêu vàng
những nắng

Ta bồi hồi nắng áo trắng dệt thơ
Màu trình nguyên chẳng phai nhạt
bao giờ

Nhưng gói ghém tuổi ươm mơ ngà
thiều nhĩ/18 ngọc

Hè bước đến suy tư lên bờ tóc
Dung nhan gầy hiện rõ nổi xanh xao
Mong thời gian làm xác phượng
phai màu

Ta sẽ đợi ngày cùng nhau tái ngộ...

TA LÊ VĂN
Trung học Hoàng Diệu
(Ba Xuyên)

EM VIẾT BÀI THƠ

Em viết bài thơ tặng mẹ yêu
Vì con mẹ đã hy sinh nhiều
Lo cho gia đình luôn năm tháng
Vất vả sớm hôm sáng tới chiều

Em viết bài thơ đề tặng bà
Tình thương cho con thật bao la
Đi làm vất vả cho đến tối
Ba ngồi xem em bé ế a

Em viết bài thơ tặng ông bà
Đã có công sanh dưỡng mẹ cha
Lúc nào cũng lo cho con cháu
Chẳng quản nề chi tức tuổi già

Em viết bài thơ tặng mái trường
Và thêm bài nữa tặng quê hương
Là những nơi mà em yêu mến
Mái trường, quê hương thương thật
thương

Em viết bài thơ tặng cô thầy
Đào tạo cho em được ngày nay
Em nhớ ngày xưa thầy thường nói
"Cố học đi đừng phí tháng ngày"
RONG HỒNG

NHỮNG NIỀM VUI

Gió vui gió mãi ngắt ngày,
Mây vui mây mãi lững bay trên trời
Sao vui tỏa ánh sáng ngời,
Sương vui sương đọng giọt dài long
lạnh

Xuân vui đuổi hết gió hanh,
Cho bao giọt nắng mong manh trải
đều

Chiều vui nhờ tiếng sáo diều
Lãng lơ cô gái mỹ miều làng bên
Trăng vui lững lờ trăng lên,
Theo rằm trăng tỏ mái hiên đầu đình
Nhện vui kết sợi tơ tình,
Mong sao giữ lại bóng hình xa xưa,
Lá vui xào xạc đêm khuya,
Như đùa gió lộng như đùa chim
ngàn

Chim vui tỏ tiếng oanh vàng
Gọi đàn, gọi bạn rộn ràng ban mai,
Em vui em kết tương lai,
Cho đời thêm đẹp cho ai thêm
thường

Kết duyên tình đẹp quê hương,
Mai quê êm đẹp tơ vương giấc ngủ
Chiều lên cánh nhạn là đà:
Lòng vui phơi phới tà tà du xuân
Trẻ trung như đã xa dần
Bao xuân dịu vợi bao lần băng
khuang...

VŨ VĂN CHƯƠNG
(Thí vấn đoàn Lạc Hồng)

CƠN MƠ

Sáng mai là buổi tựu trường
Đêm khuya đi ngủ lên giường em
mơ:

Bạn bè đông đủ cả cơ!
Nào con Lan, Lý, con Thơ đủ nê!

đêm đông

Đêm đông không một vì sao
Gió đông lạnh lạnh thổi vào lòng tôi
Ngoài trời mưa vẫn tuôn rồi
Nghĩ mà thương kẻ mồ côi không
nhà

băng khuang

Băng khuang tựa cửa ngăm mây
Nắng hè lướt thướt đông đây tóc
mai

Run run nhè nhẹ đôi vai
Thi ra cô bé tóc mai lại buồn

ANH SƠN
(8A3 Phan thanh Giản Cần Thơ)

SÁNG TÁC CỦA CÁC EM

muôn hồng nghìn tía

VỀ THĂM QUÊ

Cho những ngày ở quê với Thu

Ngồi trên chiếc xe đồ chạy trên đường lục tỉnh tôi hồi hộp chen lẫn sung sướng.

Đây là lần đầu tiên tôi trở lại quê tôi sau nhiều năm xa cách. Nghe tiếng con bé em tôi liu lo, tôi cảm thấy vui lây với nó. Tiếng gió thổi bên tai làm tôi ngáy ngất, tôi cố nhắm mắt để tìm lại những dư âm xưa cũ, chỗ mà ngày xưa tôi thường đùa giỡn, vui chơi với bạn bè. Nhưng hình ảnh đó chỉ đến trong chớp lát khi tôi nghe tiếng bác tài vẳng vẳng:

— Bà con cô bác ai xuống Bến Tre không?

Tôi chợt tỉnh và nghe tiếng mẹ tôi:

— Tới rồi con, sửa soạn đồ đi!

Tôi hối rồi thu dọn lại đồ đạc, vuốt lại mái tóc rồi cùng mẹ tôi bước xuống xe.

Quê tôi rất đẹp, đẹp lắm các bạn ạ! Hai bên đường có mọc xanh rêu, những hàng dừa xanh cao tận đỉnh trời (ở dưới nhìn lên) những cánh đồng lúa bát ngát, ánh nắng rọi xuống đồng quê. Tôi đến đây trời đã xế chiều, những nhà nông sửa soạn gánh lúa về. Thỉnh thoảng một vài đứa trẻ dắt trâu về chuồng. Bác Hai đang thu dọn liềm hái chợt thấy mẹ tôi bác kêu to:

— Ủa! chị Tư về hồi nào vậy mèn ơi! lâu quá rồi ha?

Mẹ tôi mỉm cười chào bác, rồi hẹn bác tối sẽ lại chơi. Tôi và mẹ tôi tiếp tục đi. Trên đường tôi nghe tiếng gọi:

— Ngọc! Mối về hà mấy?

Tôi quay lại nhìn, ả! Con Thu

mà! Thu mà ngày xưa tôi với nó thân nhau lắm! cùng buồn vui chia xẻ. Lúc tôi lên Saigon học nó khóc gần hết nước mắt, tôi hẹn sẽ về thăm nó một ngày rất gần. Thế mà bây giờ đã 6 năm qua. Những ngày nghỉ ở quê tôi với nó thường rủ nhau đi chơi, nó dẫn tôi đi hết những chỗ có cảnh đẹp mà ngày xưa tôi không hề ý. Bây giờ tôi mới thấy quê tôi đẹp. Buổi tối hôm đó bà tôi và mẹ tôi làm cơm, bữa cơm mà suốt đời tôi nhớ mãi: một nồi cơm thơm nức, một đĩa cá trê nướng, một tô nước mắm gừng ôi! ngon quá các bạn nhỉ? Vậy mà bao nhiêu đó cũng làm tôi sáng khoái, để chịu mặc dù ở Saigon tôi vẫn ăn.

Ở lại quê 2 tháng, tôi và mẹ tôi trở lại nhà. Quay lại nhìn lần cuối tôi cảm thấy tiếc nuối những ngày đã qua, những ngày đó thật là thơ mộng! nó ăn sâu vào tâm trí tôi rất lớn khiến cho tôi có tâm hồn văn sĩ mà viết lên truyện ngắn ngày.

NGUYỄN THỊ NGỌC MỸ

NGẮN...

NHƯNG LÀ

— Trong bộ xương của con người thì xương đùi dài nhất. Trung bình nó đo được 27,5% chiều cao thân thể con người.

— Xa lộ có nhiều xe lưu thông nhất là xa lộ ở HOLLYWOOD (Hoa Kỳ). Trung bình mỗi ngày có khoảng 225.000 xe cộ lưu thông.

— Các bác sĩ Mỹ tuyên bố: nếu ta ngủ 5 giờ trong bốn nước ấm thì bằng ngủ 11 giờ trên giường!

— Quốc gia trên thế giới có nhiều ngày lễ nhất là TANGER, trong mỗi năm, các nhà ngân hàng nghỉ lễ đến 31 ngày.

— Quốc gia có ít ngày lễ nhất thế giới là Nga, trong một năm chỉ có 3 ngày.

— Hiện nay, người ta đã sáng chế được thứ bột nuôi gia súc rất tốt chế từ các loại rong biển và có thể tạo được một năm khoảng 1.000.000 tấn bột.

— Là bài quý nhất hiện nay là con năm rõ (cinq de Carreaux Five of Diamond) là một bức tranh cỡ nhỏ của HANS HOLBERN, một họa sĩ trứ danh của vua HENRI VIII (Anh). Hiện nay, người ta không rõ ai giữ lá bài này, nhưng vào năm 1880, người ta đã bán đấu giá nó với một số tiền là 1.000.000 quan cũ của Pháp.

— Quyền sách to nhất thế giới là quyền « HISTOIRE DU SUD » xuất bản ở Hoa Kỳ, quyền sách này nặng 225 kg, bìa sách được đóng với cả một tấm da bò ở TEXAS. Để tiện dụng, lại có máy để lật từng trang nữa.

— Tám ngàn phiếu được ký với số tiền lớn nhất thế giới là tám ngàn phiếu của nhà triệu phú Mỹ RENHEM HALLIS FLEET ký năm 1915 để trợ cấp cho vợ gồm 21.000.000 quan mới.

— Người đã phát minh ra kính viễn vọng là một nhà bác học, người Hòa Lan tên ZACHARIAS JANSE vào, năm 1580.

— Ngôi sao lớn nhất vũ trụ là sao « EPSILON » nằm trong vòng sao « ĐẾ » có đường kính là 4 tỉ km. Dĩa đó chưa lấy gì làm khủng khiếp bằng khi người ta có thể ước lượng cả Thái Dương Hệ của chúng ta có thể nằm gọn trong ngôi sao này.

HUỲNH ĐĂNG KHOA (sưu tầm)

thiên nhi/19

TRIỂN LÃM NỤ CƯỜI

CHUYỆN BA TÀU

Nhà Tí có một biệt thự rất rộng trước nhà có hàng rào « cấm không được vào » nhưng cửa thì luôn luôn mở. Một hôm Tí gặp chú Ba Tàu đang thơ thẩn trong sân. Tí hỏi :

— Ông có thấy ngoài kia hàng rào gì không ?

— Chú Ba Tàu : Có chứ.

— Tại sao ông còn vào đây.

— Tui thấy đề «vào được không cấm».

— Tí : Ông đọc sao kỳ vậy.

— Ba Tàu : Bên tui đọc từ phải qua trái thì tôi đọc dzậy đó.

Tí : Trời !!!!!

PHƯƠNG TRỜI VÂN NGUYỆT

MÙ HAY KHÔNG MÙ ?

Một ông khách tạt ngang qua một lão hành khất mù bõ tờ giấy 5đ vào chiếc nón của lão ta, nhưng bị gió làm bay đi. Ông khách rất ngạc nhiên khi thấy lão hành khất đứng lên và chạy theo lượm tờ giấy bạc.

— Thì ra ông không bị mù à ?

— Tôi chỉ là một người thế chỗ cho lão bị mù thật sự.

— Thế lão ta đâu ?

— Lão đi xem xi nê.

NGƯỜI HỌC TRÒ GIỎI

Một đứa bé gái vừa đi học về đã chạy đến khoe với mẹ :

— Hôm nay, con trả lời giỏi nhất lớp về bài văn vật học

— Con giỏi lắm, nhưng con trả lời thế nào ?

— Cô giáo hỏi con chim Trĩ có mấy chân. Con nói có ba chân.

— Nhưng chim Trĩ có hai chân thôi.

— Con biết rồi. Nhưng cả lớp trả lời là chim Trĩ có bốn chân.

LÊ VĂN SINH 1311 Ấp T.S Cẩn cả Đạ, Xã Mỹ Thạnh, Quận Giồng Trôm (Kiến Hòa)

AI NGU

A gặp B ở ngoài đường, sau vài câu chào hỏi. A than phiền :

— À anh B ! Lúc này rồi bạn quá ai thêm cái thằng ở nhà tôi nó quá

thần nhí/20

ngu nên chẳng đi đâu được.

B : Sao vậy anh ?

A : Anh nghĩ coi : sáng nào tôi cũng phải làm sớm mà lúc nó lấy giày cho tôi nó nhè để chiếc giày phải của tôi sang bên trái và chiếc giày trái sang bên phải làm tôi phải bắt chéo hai chân sang mới mang được.

B : Trời ???

VỎ QUÍT DÀY, MÓNG TAY NHỌN

Một anh hà tiện đi khám bác sĩ. Anh ta biết ý ông này là hề ai tới khám lần nhì thì sẽ rẻ tiền hơn lần nhất. Anh ta bèn nói :

— Dạ thưa bác sĩ hôm nay tôi lại đến ạ !

Bác sĩ sau khi khám xong, bèn đáp :

— Anh cứ về uống tiếp toa thuốc trước đi.

Anh hà tiện là : Trời !

NGUYỄN THÀNH HIỆP

24 Nguyễn Hữu Cảnh

Biên Hòa

HAY !

— Má ơi con quen với đứa bạn nó biết hết cả chương trình học rồi.

— Làm sao nó biết vậy con.

— Vì nó đã học năm ngoái, năm nay nó học lại.

TUYỆT

Một du khách đến chơi Đà Lạt tình cờ gặp hai người bạn, ông ta hỏi :

— Nay bạn khi hậu ở đây như thế nào ?

— Bạn : Tuyệt, số dách, dân chúng ở đây không bao giờ chết.

Người bạn vừa nói xong câu ấy thì một đám tang tình cờ đi qua.

ĐẶNG ANH TUẤN

32 Bạch Đằng

Bình Dương

LUẬT PHÁP

Giờ Công dân, thầy hỏi Sơn :

— Luật Pháp là gì hả Sơn ?

— Dạ, Luật pháp là luật lệ của

người Pháp ạ.

— Trời ??? !!!

Cả lớp cười rầm...

ĐÓC TÒ GẤP TÒ ĐÓC

Một hôm ba em L, V, H gặp nhau tại một công viên, L phát ngôn ngay :

— Ê ! Bữa hôm tao vẽ một con chuột, giống đến nỗi khi tao đánh rơi tấm giấy thì con mèo nhà tao chạy lại vồ nát tấm giấy ngay, vì nó tưởng chuột thật !

V mới bêu môi

— Hử ! Hôm nọ tao vẽ một cục đá, giống đến nỗi khi tao đi ghe về nhà, thì chiếc ghe chìm, vì cục đá quá nặng !

Đến lượt H nói :

— Tụi bây đều dở, hôm qua tao vẽ một phong pháo, giống đến nỗi khi tao đem đốt tờ giấy thì nó nổ lẹt đẹt như pháo giao thừa !

LÊ QUỐC THẮNG (L.Đ.V)

21 Nguyễn Thị Giang

Biên Hòa

GIỌT MÁU ĐÀO

— Trong một lớp học, thầy đang giảng câu « Một giọt máu đào hơn ao nước lã ». Bỗng thấy Bi ngượng ngùng gọi.

Thầy : Bi trò hãy nhắc lại câu tôi giảng.

Bi : Dạ !... Thầy đang giảng câu ... Một điều thuốc lã hơn bao thuốc lá ạ !

LÊ XUÂN THẠCH

29132 Hoàng Hoa Thám

Gia Định

Kỳ này màu chuyện Giọt Máu Đào của em Lê Xuân Thạch được chấm nhất, em được tặng 1 cuốn Anh Em của nhà văn LÊ TẮT ĐIỀU

CUỘC

THI

SÁNG TÁC

NHƯ NHÁNH SẦU ĐÔNG

Tiếng động cơ âm của máy bay hầu như im bặt khi con buồn ngủ kéo đến với em. Ngã người vào lưng ghế, tay nắm chặt cái mũ xoa và bức điện tín nhàu nát. Trong tâm tư em nghe nhói buốt, giọng chữ «Me mất Du về gấp» chấp chớn hiện ra ở tiềm thức. Thật ngán ngùi, vốn vẹn chỉ có bấy nhiêu nhưng cũng đủ nước mắt vẩy quanh bờ mi em. Me mất thực hồ me? Con gái biết việc này lâu rồi me ạ. Tình cờ Nghi Du đọc được tờ giấy khai bệnh, me bệnh lao mà đã đến thời kỳ trầm trọng. Chỉ tội nghiệp bé con, nó bất hạnh quá nên không được nhìn thấy mặt me lúc người sắp lìa trần. Một lần thôi me ơi, một lần cũng đủ ám ảnh con suốt đời.

Đêm qua mưa to thật to. Di Hải đến đón em ra khỏi ký túc xá. Hai đi cháu mặc manteau vừa thả bộ xuống con dốc di vừa kể chuyện về me cho em nghe. Di bảo sự đau khổ giết chết nguồn sinh lực trong me. Đúng không hở me thương dấu? Người mất vì những lời day nghiến của bà nội. Và em, đứa con gái út yếu đuối như nhánh sầu đông, bà nội ngờ chả phải con bố. Nhớ ngày còn bé bà nội bế em lên tay hỏi «Du yêu ai nhất», chẳng ngần ngại em đáp «thương me». Lúc ấy chắc bà nội giận lắm nhỉ, nhưng chả nói gì. Vì em còn trẻ con quá. Bấy giờ Nghi Du nhìn tương đối mí ngày xưa. Trong vùng mắt nó đã có những làn khói suy tư thì tình tư ái kia cũng lớn dần theo năm tháng. Nhiều lần tâm sự cùng bạn bè, em bảo me đẹp lắm. Vầng me khả kính của Nghi Du đẹp như mặt trời. Tóc me là ánh nắng chiếu sáng xuống trần gian. Mặt me là những vì tinh tú rực rỡ ngự trị trong đêm tối, dẫn nẻo soi đường cho con gái yếu đuối đặt mục

đích lý tưởng đời mình. Giờ thì hết rồi há me. Con không còn được nhìn thấy me, được nghe me nói nữa. Mùa đông tới đây trời cao nguyên chắc sẽ rét lắm. Và con chẳng còn được cái sung sướng đi dưới sương mù lạnh giá đến trường. Tay vợ vẫn cái foulard me mới đan quàng trên cổ...

Hình ảnh và nụ cười hiền hòa của me hiện đến xoa dịu nỗi muộn phiền thoáng trong ngăn kéo tim em. Ánh sáng bên ngoài ủa tràn vào, đùa trên những sợi tóc mây đánh thức em dậy. Một giọng Bắc âm ập vang lên ở máy ghi âm cho hành khách biết sắp đến Saigon. Máy bay chao mạnh rồi chạy theo con đường thẳng tắp của phi đạo trước khi ngừng lại. Ý nghĩ đại đột mong manh đến. Giá chứ phi cơ bốc cháy cho em được về với me thì sung sướng nhỉ. Nhưng khi người ta ước ao lìa trần, cái chết sẽ không đến với họ dễ dàng đâu.

Em uể oải tới ghế, xách valise cùng đi Hải xuống phi cơ. Thân thể rã rời, mắt em hoa lên, bụi đường xả bám đầy mình, nhưng em chẳng buồn phui. Đời con rồi sẽ ra sao, lý tưởng của con sẽ thành hay bại sau ngày me mất hở me dấu yêu mà muốn trùng cách biệt.

Chiếc xe du lịch màu đỏ thăm của bố được anh Huy lái mang trả em về cho Đà Lạt. Thành phố mù sương đẹp ướt át nhưng cũng buồn hiu dưới mắt em. Quê hương thứ hai của em đây. Quê hương đó ắp ứ hình hài, khối óc, quả tim em trong những năm đầu tiên làm học trò trung học. Ông trời như cảm thông nỗi đau khổ mất me của bé gái nên hôm ni trời khốc, trời làm mưa bụi hay lất phất.

— Anh đưa Du lên đường nhé!

— Thôi đến kia cho Du xuống đi.

Anh Huy ngừng xe lại. Em ôm anh khóc nức nở. Anh em mình xa nhau kể từ đây. Du quay mình cam chịu sống trong khung trời nội trú. Anh Huy trở về thành phố ồn ào. Em quần giải khăn trên đầu, bước ra ngoài đóng ập cửa xe. Qua màn nước mắt nhạt nhòa, em thấy anh Huy đưa tay vẫy vẫy chào tạm biệt, bóng anh mờ nhạt khi xe quẹo qua một khúc quanh.

Bằng con đường đất đỏ, hai bên có cỏ may đan kín. Em lăm lăm trèo khỏi con dốc cao để đến khu nữ sinh lưu học xá.

Những bột xà phòng màu tím hồng lẫn trắng xanh bay là là theo chiều gió nom thật dễ thương.

— Thôi Du ạ đừng đùa với bột bóng vớ vẩn, chán lắm. Minh xuống xin phép cô giám thị ra bờ hồ đi dạo nhé!

— Đờ Du, đẹp đồ đã, xuống trước đi Hương.

— Ta chờ mi ở văn phòng nghe.

— Ừ.

Em quàng foulard vào cổ, mặc nguyên bộ áo ngủ xanh nhạt chạy xuống.

— Xin được chưa?

— Rồi, mình đi.

Nhỏ Thu Hương cấp giá về, nắm tay em lung tăng bước ra cổng. Chúng em đi vòng theo ngã tắt cho nhanh, luôn thề hái những cụp mimosa màu vàng kiêu sa. Hồ Than Thở buổi chiều gió thật lạnh, mặt nước lặn tàn gợn sóng. Giờ này bờ hồ thật vắng, bọn em thích vậy ấy. Hương rằng khèn dựng giá vẽ cạnh một cây lớn, bắt đầu nghề họa sĩ của nó. Chả biết làm gì, em chạy đi kiếm ít que chọc xuống hồ. Mỗi đứa đeo đuổi theo ý nghĩ của mình. Em thì em nhớ đến me. Tí nữa về phòng thế nào em cũng mang mimosa cắm vào lọ đặt bên di ảnh me. Tối ni trước khi đi ngủ, con sẽ đọc kinh cầu nguyện cho me, me nhé.

— Đẹp không Du?

— Hương vẽ ai thế?

— Du đấy!

— Ơ, chả có giống tí nào cả, Nghi Du gì mà không có lúm đồng tiền. Bắt đền Hương đó.

— Tại mình mới tập vẽ i chứ. Vài tháng nữa về giới, Hương sẽ đền cho Du một bức ảnh thật đẹp. Biền lòng không công chúa hay đối?

— Thu Hương nhớ giữ lời hứa nhé! Thôi mình về cho kịp giờ cơm.

Cô ban thân có chiếc rặng khèn đáng yêu mà em chỉ muốn ngắm nhìn một cái, thu xếp màu lại rồi cấp giá vẽ đứng lên. Gió từ phía dưới lưng thổi phả vào mặt hai đứa lạnh buốt. Đàn chim cánh nâu kêu riu rít. Mai chim đến ở cửa sổ phòng bé nghe. Du sẽ mang thức ra cho chim ăn. Chạy

nhé!

Bàn nháp trước mặt em chẳng chịt chữ. Em viết rồi xóa, xóa rồi viết lại, mà chả được ba giòng. Tuy dễ luận thật dễ, vì em vườn có khiếu về văn chương mà ily. Bực mình, bé con đọc lại đề một lần nữa.

«Có khi nào trở làm lỗi khiến mẹ buồn. Hãy tả lại và cho biết cảm tưởng của trò».

Tự nhiên em khóc, em nhớ đến mẹ. Ở mẹ em có một khung trời thần tiên kết đầy những giải mây trắng hiền dịu, mây hồng dễ thương và mây xám chịu đựng. Mất mẹ cả khung trời ấy sụp đổ. Ngày mẹ còn sống, chả bao giờ con gái làm buồn lòng người. Trừ một lần, chỉ lần ấy thôi phải không mẹ? Nghĩ Du nhớ rõ lắm cơ, dù chuyện đã xảy ra cách đây hơn bốn năm. Con lốc kỷ niệm theo trận gió ký ức trở trong em thật tình cờ.

Hôm ấy đi học về muộn. Em rửa mặt qua loa rồi tháo chiếc vòng ngọc bích để trên bàn, quên băng vào dùng cơm luôn. Lúc em lên phòng ngủ thì có tiếng U già la hoảng:

— Chết chiếc vòng cổ Du vỡ rồi.

Chẳng kịp mang dép, em để chân không chạy xuống phòng cơm.

— Không biết đâu, ai đánh rơi vòng của Du bắt đền đây.

— Mẹ lỡ tay, Du nín đi. Mai mẹ xuống hiệu kim hoàn mua cho tí ti chiếc khác con nhé.

Giọng mẹ em thật ngọt ngào. Nhưng lúc giận quá con gái quên cả suy xét. Em trả lời mẹ bằng lời nói hỗn xược.

— Ai biếu mẹ làm thế, mẹ giết con rồi.

Rồi em chạy thật nhanh lên phòng. Mẹ đi theo năn nỉ, bảo em đừng giận đừng khóc có hại cho mắt. Nhưng con gái nào có nghe, em đẩy người ra. Lúc ấy tuy chả nhìn mặt mẹ nhưng em chắc mẹ buồn lắm. Độ một giờ sau đủ để khô những giọt nước mắt và lắng cơn dỗi của em xuống. Bảy giờ con gái mới thấy hối hận. Cái vòng ngọc bích đẹp thật nhưng nó vỡ rồi. Mẹ hứa sẽ mua đền con gái chiếc khác. Thế mà em vườn thối nhiều câu hỗn xược với mẹ. Du ơi, tội của Du nặng lắm. Em bước qua phòng mẹ. Quý dưới chân người xin lỗi. Mẹ chả nói gì, chỉ nhìn em rồi cười. Ôi mẹ

(xem tiếp trang 27)

THỜI BIỂU NHỮNG PHÁT MINH KHOA HỌC

THỜI GIAN	PHÁT MINH
THỜI ĐẠI DÙNG ĐÁ (năm 200.000 — năm 6.000 trước Thiên Chúa) (194.000 năm)	— khí giới — lửa — ngôn ngữ — hội họa — điêu khắc — chăn nuôi — canh nông — nhận định thời gian
THỜI ĐẠI KIM KHÍ (năm 6.000 — năm 1.000 trước T.C.) (5.000 năm)	— luyện kim — thủy tinh — đồ gốm — bánh xe — tàu bè — chữ viết — toán học — trọng khối và đo lường
THỜI KỲ KHOA HỌC ĐẦU TIÊN (năm 1.000 trước T.C. — đến năm 500 sau T.C.) (1.500 năm)	— thiên văn học — hình học — luận lý học — đòn bẩy, mặt phẳng nghiêng, v.v...
THỜI KỲ TRUNG CỔ (năm 500 — 1.500) (1.000 năm)	— thuốc súng — địa bàn — ấn loát
THỜI KỲ PHỤC HƯNG VÀ CÁCH MẠNG KHOA HỌC (năm 1.500 — năm 1.700) (200 năm)	— kính hiển vi — nhiệt kế — kính thiên văn — sự tuần hoàn huyết — phong vũ biểu — định luật NEWTON — phép tính vi tích phân — logarit — tàu ngầm

THỜI KỲ CÁCH MẠNG KỸ NGHỆ

(năm 1.700 — năm 1.900)
(200 năm)

- máy hơi nước
- khinh khí cầu
- ống dòm
- dệt máy
- điện khí
- xe lửa chạy bằng hơi nước
- thuyết nguyên tử
- tàu chạy bằng hơi nước
- sức đẩy bằng chong chóng
- điện tín
- diêm quẹt
- chụp ảnh
- máy may
- thuyết tiến hóa
- những định luật và di truyền học

THỜI KỲ CẬN ĐẠI

(1.900 — 1945)
(45 năm)

- giả thuyết về ánh sáng
- chất nổ
- máy đánh chữ
- súng liên thanh
- khí Hélium
- giải phẫu vô trùng
- máy bay không động cơ
- máy cộg
- xe hơi
- dy na mo
- máy điện
- điện thoại
- radio
- phóng xạ
- quang tuyến X
- chiếu bóng
- khinh khí cầu điều khiển được
- phi cơ
- đèn ống
- thuyết tương đối
- trắc nghiệm trí khôn
- tâm lý học và tâm lý bệnh học
- sinh tổ
- truyền hình
- cơ học định lượng
- ra đa

THỜI KỲ KHOA HỌC VÀ KỸ THUẬT TÂN TIẾN

(1945...)

- bom nguyên tử
- transistor
- ADN (cơ cấu của di thể)
- óc điện tử
- Sự tự động
- phép đông cực lạnh
- siêu âm
- tia maser
- tia laser
- vệ tinh viễn thông
- pin mặt trời
- điện sinh vật
- phi thuyền đổ bộ nguyệt cầu
- v.v...

NGUYỄN CAO (1840-1895)

Nguyễn Cao người tỉnh Bắc Ninh, em ông tri huyện Nguyễn Hành. Mồ côi cha từ nhỏ, được mẹ nuôi cho ăn học, ông thi đỗ Thủ Khoa năm Đinh Mão (1867).

Ông được bổ làm tri huyện Yên Dũng, rồi thăng lên Tri Phủ và lên chức Bố Chánh Thái Nguyên.

Năm 1883, ông sung chức Bắc Kỳ Tân lý Quân Vụ. Vì Triều đình Huế ký hòa ước nhận quyền bảo hộ của Pháp tại các tỉnh miền Bắc (Từ Đèo Ngang trở ra) ông bỏ quan tước trở về. Nhưng khi Tân Thuật (Nguyễn Thiện Thuật) lập chiến khu Bãi Sậy ở Hải Dương để chống Pháp, Nguyễn Cao lại tìm tòi giúp Tân Thuật chiêu mộ và tổ chức nghĩa binh, quấy phá các đồn binh Pháp.

Vì Lê Hoan và Hoàng Cao Khải hợp tác chặt chẽ với Pháp, mang đại binh bao vây chiến khu Bãi Sậy nên quân của Tân Thuật và Nguyễn Cao bị phá vỡ. Tân Thuật chạy sang Tàu còn Nguyễn Cao trốn biệt tích. Về sau, đám tay sai của Pháp dò xét, biết rằng Nguyễn Cao thay họ đổi tên làm ông đồ dạy học ở làng Kim Gian. Chúng liền dẫn quân Pháp tới bắt Nguyễn Cao đưa về giam ở Hòa Lò (nhà giam) Hà Nội. Pháp tra tấn, ông không xưng, mang quan tước dụ dỗ, ông không nhận. Ở trong ngục thất, ông lấy móng tay nhọn, cứa rốn lòi ruột ra để tự sát, nhưng Pháp đã kịp thời hay biết, đưa ông vào nhà thương để cứu chữa. Dẫu vậy, Nguyễn Cao vẫn nhất quyết quyền sinh nên sau đó ông cầu lưỡi tự sát lần thứ hai. Lần này thì ông được toại nguyện.

Một nhà nho đương thời thương tiếc và cảm phục Nguyễn Cao đã viết một câu đối như sau :

Thật tâm thiên địa phi trường xích
Thiết xỉ giang san mãnh thiết hồng.

Cụ Phan Sào Nam dịch là :

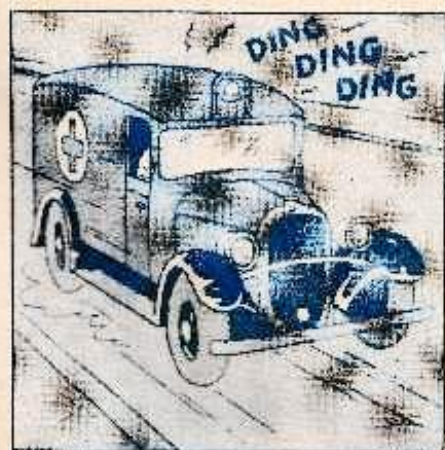
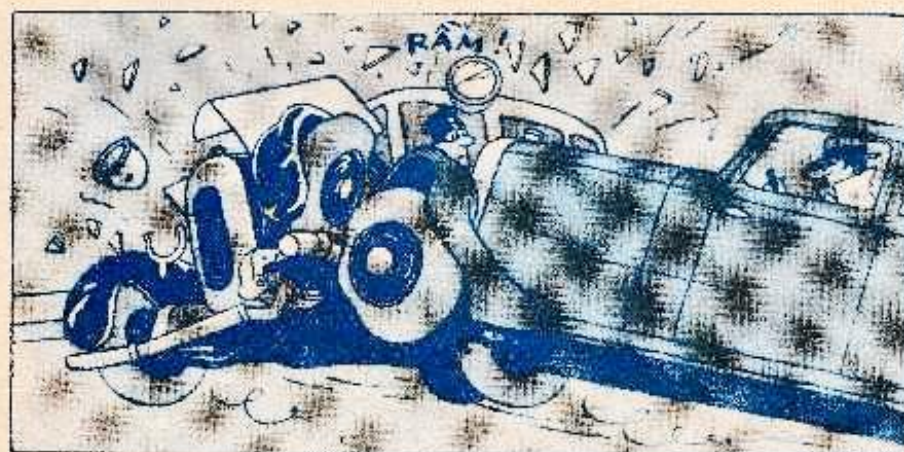
Rút ruột đỏ, phơi tim vũ trụ
Nghiến răng hồng, nhai lưỡi non sông.

LÊ DƯƠNG THẠCH
(Theo Việt Pháp Bang Giao Sử lược của Phan Khoang).

thiền nhi/23

MẠO HIỂM MỸ CHÂU

VUI MÀ HỌC

TÂN TOÁN HỌC

CHO TẤT CẢ CÁC EM

BÁCH KHOA PHỤ TRÁCH

BÀI 4

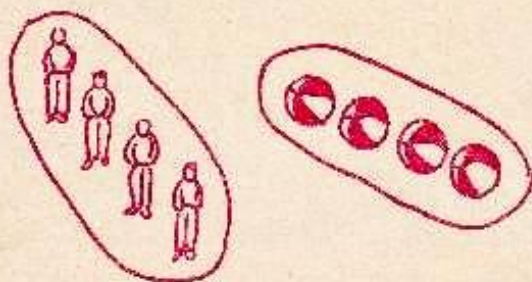
PHÉP ÁP (1-1) MỘT GIỐNG MỘT

BAO NHIÊU BẤY NHIÊU

NHIỀU HƠN ÍT HƠN

TẬP HỢP TƯƠNG ĐẲNG

1) Các em nối bằng một đường bút chì từ mỗi cậu bé tới mỗi quả bóng vẽ trong hình dưới đây, rồi điền vào chỗ trống :

— Có bao nhiêu cậu
thì có bấy nhiêu quả
— Có bao nhiêu quả
thì có bấy nhiêu cậu

Tập hợp các cậu bé và Tập hợp các quả bóng gọi là hai tập hợp TƯƠNG ĐẲNG.

2) Các em ghi nhớ :

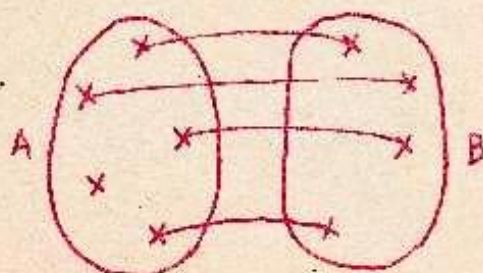
- Công việc nối giữa các phần tử trong 2 tập hợp tương đẳng ở trên gọi là PHÉP ÁP 1 GIỐNG 1
- Tập hợp các cậu bé gọi Tập Hợp KHỞI HÀNH.
- Tập hợp của quả bóng gọi là TẬP HỢP TỚI.
- Mỗi cậu bé gọi là một TIỀN TỬ
- Mỗi quả bóng gọi là một ANH.

3) Các em nối một đường bút chì từ mỗi cậu bé đến mỗi cái ghế, rồi điền vào chỗ trống :

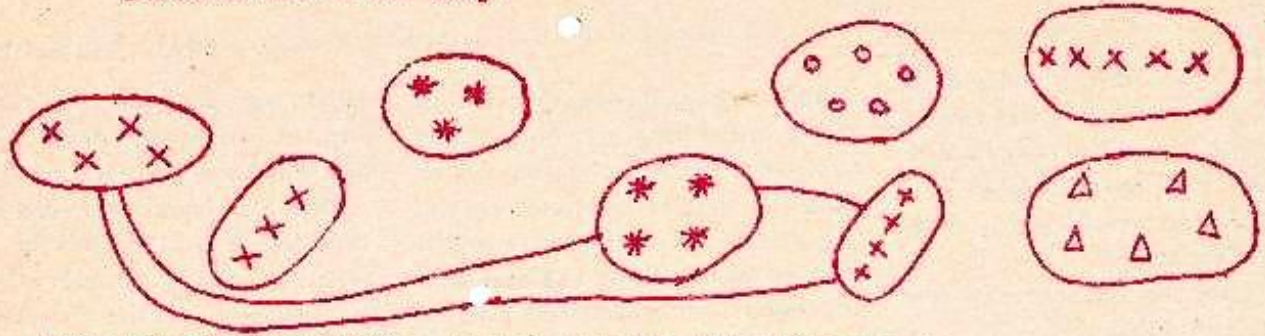
— Có nhiều hơn là
— Có ít hơn là

4) Quan sát hai tập hợp A và B dưới đây rồi các em xóa đi những chữ không cần thiết trong hai câu sau đây :

— Tập hợp A ít, nhiều phần tử hơn tập hợp B.
— Tập hợp B ít, nhiều phần tử hơn tập hợp A.

5) Trong hình vẽ dưới đây, các em hãy nối bằng cùng màu bút chì những tập hợp tương đẳng. Rồi các em điền vào chỗ trống :

— Những tập hợp được nối bằng cùng một màu bút chì là những tập hợp —

CUỘC THI SÁNG TÁC

(tiếp theo trang 22)

cười hiền hòa mà bé con chẳng thể tìm ở một người khác ngoài mẹ ra.

Chuyện em làm lỗi như thế ấy. Tâm thường vậy nhưng cũng đủ làm tí ti hơi hận mãi đến giờ. Nhất là sau ngày mẹ mất. Ngực trĩu nơi một ngôi sao rực rỡ nào đó, mẹ có nhớ đến con gái không hở ?

Có tiếng chim vành khuyên hót đầu dây hòa lẫn với tiếng ru của gió dưới lũng thông vì vút. Ánh mắt thánh thiện của cô Dã Lan trong chiếc ảnh đối diện nhìn học trò nhiều ưu ái. Cô giáo Nghi Du yêu nhất đời. Cô đã đến với học trò bằng những ngôn từ thân mật, bằng những thương yêu thân thiện.

Lần đầu tiên gặp, cô đã đặt tên cho học trò là « Du mùa đông ». Vì cô biết em buồn, em lẻ loi. Buổi sáng ấy, ngồi trong lớp học nhìn ra ngoài sân, lá rơi ngập cả một khoảng đất rộng. Tự nhiên em nhớ Saigon quá chừng chừng. Dù biết rằng ở đó là nơi thơm mát của phiên muộn, nơi đưa bé gái nhỏ ra khỏi vòng đại gia đình. Tan học mắt em ướt nước vì bị cơn mưa nhưng nhớ đọng lại. Học trò đứng khóc dưới giàn tigôn thì cô giáo đến. Cô gọi tên em « Lê Nguyễn nghi Du ». Và ngắt một bông tigôn cài lên áo dài học trò. Thế rồi cô mỉm cười quen thuộc. Vui không ?

— Công chúa ơi mở cửa tôi vào với.

Em gỡ đôi kính cận đặt xuống bàn, chạy ra. Miệng lưu lo ca bài Green River.

— Du nè !

— Dạ.

— Đủ lo xong phần bài vở cho tờ bích báo chưa ?

— Công chúa làm rồi ạ. Thường cho công chúa đi.

— Mì mì cươg nhé.

Em sà vào lòng cô Dã Lan đón nhận nụ hôn triu mến của người thầy học.

— « Du mùa đông » muốn đi chơi không ?

— Đi đâu cô !

— Bí mật nhưng chắc chắn chỗ nì « Du mùa đông » thích lắm lắm.

— Cô làm thầy bói đấy nhé. Cho công chúa biết với. Nhưng bao giờ đi.

— Chủ nhật tới.

— Cô hẹn sẽ làm bánh ga-tô để công chúa ăn hôm í mà.

— Khất lại tuần sau nhá.

Bem chớp chớp đôi mắt.

— Thế cũng được.

— À, công chúa ơi nhớ gấp cho hết những tờ giấy màu thành hình nghe. Rồi cươg sẽ ngạc nhiên cho xem.

Em nhỏ nhẹ đáp:

— Vâng ạ.

— Cô về nhé.

— Mai cô đến sớm nha.

— Ừ.

Mẹ ưu ái của Nghi Du,

Bây giờ, ngồi đây trong khuôn viên sân lạc bộ của trường. Con vừa nhấp từng ngụm đá lạnh vừa nghĩ đến mẹ.

Mẹ có nhớ đến con không hở ? Có cầu nguyện cho con, như Nghi Du vẫn làm. Đạo này con gái đã hết huân và cô đơn như thuở nào. À để con giới thiệu Sơn Ca mĩ me nghe. Cô bé đó đến mĩ con gái mẹ thật tình cờ. Sơn Ca đã làm cho Nghi Du biết nhìn xuống cuộc đời.

Sáng chủ nhật, cô Dã Lan đến cho Du « mùa đông » hay sẽ đi với đoàn Thanh niên công lên Cô nhi viện thăm các bé. Thế là học trò ưng thuận ngay. Vào trong í một hai bé đến làm quen mĩ con, Du bày cho chúng nó các trò chơi hướng đạo. Vui kinh khủng mẹ ạ. Gần giờ về thì cô Dã Lan bế đến một bé gái thật xinh, lai Mỹ cơ. Cô hỏi muốn nhận làm em nuôi không ? Con gật đầu hồn nhiên chẳng đắn đo chi hết. Phút chốc con nghĩ đến Hạnh và Thục trong một tác phẩm xã hội chan chứa yêu thương đã thuyết trình. Hoàn cảnh con có giống Hạnh không ? Tí ti thôi mẹ há. Vì Nghi Du còn bố mà. Nhưng bố nào có yêu con gái. Hiện tại con chỉ có mỗi mình cô Dã Lan, giờ thêm Sơn Ca nữa. Nhanh sâu đông chắc sẽ bớt héo hắt. Một ngày thật gần, chắc chắn bạn bè sẽ chỉ còn gọi con gái mẹ là « Du mùa đông ». Vì nó đã hết buồn hết lẻ loi. Con gái hứa mãi cố gắng học. Để xây đắp tương lai mình, để được vào đại học. Ngôi trường to lớn mà ngày còn sống mỗi lần bé con ngang qua, mẹ vẫn ao ước « nữa nhón Nghi Du sẽ học ».

Ngàn đời tóc con vườn xanh thì chắc chắn ngàn đời ước mơ của con của mẹ sẽ chẳng phôi phai được...

TRƯƠNG THỊ NGỌC DUNG
7 Đào Duy Từ Cholon

NGHỆ THUẬT SƯU TẬP BƯU HOA

TRẦN THÀNH ĐẠT

Lịch sử con tem như chúng ta đã biết trong một số Thiểu Nhi vừa rồi có nói : Con tem phát xuất từ Anh Quốc và sau đó lan tràn khắp nơi. Do đó phát sinh ra một nghệ thuật sưu tầm Bưu hoa.

— Chúng ta nên sưu tập tem sống hay tem chết ?

Các nhà sưu tập bưu hoa lớn trên thế giới đã tốn bao nhiêu công lao để bàn về việc này.

Một bên thì cho rằng :

— Con tem sinh ra thì nó phải làm tròn nhiệm vụ của nó là mang thư đi xa, gần thì nó mới đáng là tem. Vì vậy con tem chết hay tem đã đóng dấu là tem mới có giá trị.

Nhưng giới khác lại cho rằng :

— Con tem có giá trị là tự nó không có một vết dơ, vết dấu gì trên người nó, còn tem chết thì rất nhiều ta có thể tìm trong xấp thư cũ hay lượm trong sọt rác cũng có, vì vậy tem sống hay tem chưa đóng dấu mới có giá trị.

Lý luận dưới này đã được rất nhiều người đồng ý. Tuy nhiên nó còn phải tùy thuộc vào khả năng tài chánh của siêu tập viên và tem mới ta phải giữ gìn kỹ hơn tem chết.

Tem ngày đầu tiên

Tem ngày đầu tiên là một con tem được đóng dấu đặc biệt vào ngày phát hành đầu tiên. Tuy nó là con tem chết nhưng nó có giá trị hơn cả tem sống vì nó được đóng con dấu đặc biệt vào ngày phát hành đầu tiên vì thế mỗi lần phát hành tem ngày đầu tiên các người sưu tập bưu hoa thường đổ xô đến các bưu điện để mua.

— Những dụng cụ phải có của người sưu tập tem :

1) Kẹp tem :

Kẹp tem là một vật dụng cần của người sưu tập tem vì nếu ta dùng tay thì trọng tay ta có những mồ hôi dơ dáy, khi cầm vào con tem nó sẽ làm hoen ố, dơ dáy con tem.

2) Album Stamp :

Tức là cuốn để đựng tem bên

trong là những tấm cứng và 2 bên có những miếng bằng giấy mỏng trong được đặt nằm theo bề ngang của tờ cứng để chúng ta xếp tem vào đó. Giá mỗi cuốn độ chừng trăm rưỡi hai trăm có bán ở những nhà bán tem hoặc đôi khi những nhà bán dụng cụ học sinh cũng có.

3) Thước đo răng cưa :

Đó là cái thước bằng mica một mặt có ghi những con số, cạnh bên kia là nhiều lỗ răng cưa bạn xem hàng lỗ nào vừa khít với răng cưa tem thì để con tem bạn vào rồi đếm xem trong khoảng tem có bao nhiêu răng cưa là gọi con tem ấy có bấy nhiêu răng cưa. Nếu bạn xem thấy hai bề của con tem có cùng loại, cỡ răng cưa thì là răng cưa 11, 12 v.v... Nếu khác nhau thì là tem răng cưa 12×14 tem không có răng cưa là tem không răng cưa.

4) Kính lúp :

Tức kính để nhìn xem những dơ dáy của con tem mà ta không nhìn thấy bằng mắt thường được.

Đó là những vật dụng phải có của chúng ta khi chơi tem. Ngoài ra chúng ta cũng nên theo dõi những khi có tem ngày đầu tiên hoặc đọc những cuốn mục lục hoặc những cuốn sách nói về Bưu hoa nếu đủ tiền và phương tiện.

— Ích lợi của người sưu tập bưu hoa.

Ích lợi đầu tiên mà chúng ta được khi sưu tập bưu hoa là về phương diện tinh thần. Nó mang cho ta nhiều đức tính tốt như cần cù nhẫn nại tỉ mỉ nó còn cho ta biết về lịch sử địa lý phong tục tập quán văn hóa chính trị của các nước trên thế giới như hạn sẽ biết những phong cảnh đẹp, những con thú lạ những vĩ nhân thế giới, những trò chơi những môn thể thao trên thế giới v.v...

Ngoài ra ta còn được một ích lợi là chúng ta sẽ có những bức họa của những họa sĩ tài danh thế giới. Bởi vì mỗi khi phát hành tem mới nhà bưu điện sẽ ra đề tài cho các họa sĩ

để các họa sĩ vẽ, bức họa nào đẹp, hợp với ý nghĩa của đề tài sẽ được đem đi khắc và in thành tem.

Ngoài ra chơi tem cũng là một cách dành tiền có ích mà lại có lời vì con tem không bao giờ xuống giá mà luôn luôn lên giá. Con tem càng hiếm và xưa bao nhiêu thì càng lên giá nhiều và đắt bấy nhiêu.

— Cách giữ tem để khỏi hư :

Chúng ta nên để Album stamp vào một nơi thoáng khí, không ẩm và nên để nó đứng lên cho con tem khỏi hư và cũng đừng sờ mó tay vào con tem. Nếu tem dính vào Album chúng ta nên lấy giấy thấm, thấm nước và đắp lên con tem, con tem sẽ tróc ra ngay. Khi con tem dính vào bao thư hay tờ giấy ta sẽ ngâm con tem vào một ly nước, không nên ngâm nước nóng. Ta ngâm con tem độ chừng từ 10 đến 15 phút để con tem tự tróc tấm giấy ra rồi mới lấy tem ra. Sau khi lấy tem ra không nên lấy bàn ủi, ủi hay hơi lửa cho mau khô vì làm như thế con tem sẽ cong lại phai màu và dòn, dễ gãy gập.

Xin chúc bạn thành công trong việc Sưu Tập Bưu Hoa.

VỀ SINH

Hồi đó một ông thanh tra đến viếng thăm một ngôi trường ở nhà quê, ông hỏi một học trò.

— Tôi cần phải đi tâm... thế nghĩa là gì ?

— Nghĩa là đó là ngày chủ nhật.

CHỜ TỐT

Một ông đến thăm bà, và người ta mời ông ấy ngồi đợi ở phòng khách. Bé Nhân đang chơi trò xe lửa và những cái ghế ở phòng khách, bỗng bị đuôi ra chỗ khác.

Thời giờ trôi qua và mãi ba chưa về.

Mã lo lắng nói với Nhân :

— Mã sợ ông kia ông ấy ngồi buồn đấy...

Nhân kêu lên :

— Buồn sao được mà, ông ấy có tất cả bằng ấy cái ghế để chơi mà.

CON CHUỘT NHẤT

VÀ VỊ LẠT-MA

(Chuyện Cổ Tây-Tạng)

Ở trung tâm thế giới là Á Châu. Ở trung tâm Á Châu là xứ Tây Tạng. Ở trung tâm Tây Tạng có những núi cao sừng sững, đó là dãy Hi mã Lạp sơn mà người ta thường gọi là cái mái nhà của thế giới. Ở rặng núi Hi mã Lạp đó, ngày xưa, có một vị Lạt ma thuộc vào hàng Đại Thánh.

Vào một đêm đông giá, vị Lạt ma bắt gặp một con chuột nhắt mắt nhắm gục trước cửa nhà mình. Nhiễm lạnh, Chuột ta gần chết cứng. Vị Lạt Ma đem chuột vào sưởi ấm, cho uống sữa và ăn bột gạo. Chuột hồi sinh, ăn uống ra chiều thích thú lắm. Khi ăn xong, nó tắm rửa sạch sẽ, chụm 2 chân lại, lễ lạy ra vái chào ân nhân. Đó là lễ phép theo phong tục của Tây Tạng. Nó cảm ơn vị Lạt ma đã cứu sống mình, ơn đó nó nguyện khắc cốt, ghi tâm, ngàn đời không quên. Nó dùng chữ « Đại nhân » để gọi vị Lạt Ma một danh từ vô cùng tôn kính.

— Con khỏi cảm ơn ta. « giúp người, cứu vật » đó là lẽ thiện. Ta chỉ làm bổn phận mà thôi. Nếu con muốn làm việc thiện, con cứ ở đây với ta, ta tin là con sẽ sung sướng...

Thế là Chuột nhắt ở lại chung một nhà với vị Lạt ma.

Đời sống của nó từ đó dễ chịu và êm ấm. Lúc nào nó cũng có sữa để uống và bột gạo để ăn. Vị Lạt ma luôn luôn vuốt ve nó và chuyện trò với nó bằng một giọng dịu dàng. Mặc dầu vậy, Chuột ta hình như có điều gì tỏ ra chưa toại ý. Thấy vậy, vị Lạt ma hỏi :

— Con có điều gì không vừa lòng ? Hay con tiếc cuộc sống tự do và núi rừng hoang dại ngoài kia. Bây giờ là mùa đông, trời còn lạnh lắm !

Hãy đợi tới mùa xuân rồi ra đi cũng không muộn lắm đâu.

— Thưa Đại Nhân con không tiếc nuôi gì. Được sống tại đây, con rất sung sướng, chỉ ngại một điều...

— Điều gì ? Con nói đi...

— Thưa Đại nhân, người rất tốt đối với con, Ai trong nhà này cũng đều yêu mến con, Con chỉ ngại có... bác mèo.

— À... thì ra thế ! Con sợ bác mèo. Ừ, ta cũng đã nghĩ, không nghĩ đến chuyện đó. Nhưng con đừng lo, mèo nó không làm hại con đâu, ta bảo đảm điều đó...

— Con biết như vậy nhưng bác mèo to lớn hơn con nhiều quá, con trông thấy là sợ liền. Nỗi sợ đó làm con hết cả sung sướng...

Vị Lạt ma không cười nữa. Ông suy nghĩ. Chỉ vì sợ mèo mà chuột sống không sung sướng. Bổn phận của ông là phải giúp những sinh vật bé nhỏ, yếu đuối được sống hạnh phúc, nhưng làm thế nào ?

Chuột nhắt do dự một lát rồi nhỏ nhẹ thưa :

— Thưa Đại-nhân, oai quyền người cao cả, Xin người hóa phép cho con trở thành con mèo, lúc đó con sẽ không phải sợ mèo nữa.

Vị Lạt ma gục gặc cái đầu. Chuột muốn hóa thành mèo. Ý kiến đó cũng hay. Thế là ông hóa phép cho Chuột ta hóa thành mèo, một con mèo mập to lớn.

Đêm đi, ngày đến. Từ trong phòng vị Lạt ma, con mèo mập thông thả đi ra. Đến ngưỡng cửa, nó gặp con mèo đen từ dưới bếp đi lên. Thấy mèo đen, Con mèo mập hóa thân của chuột nhắt, hồng cơ rúm mình lại, run lên như bị sốt rét, sợ hãi chạy bay đến dưới chân vị Lạt-ma.

— Có chuyện gì đó con ? Bây giờ chắc con không còn sợ mèo nữa chứ ?

Chuột nhắt nói dối :

— Thưa Đại nhân, không phải mèo làm con sợ mà là một con chó, dữ dằn, nhe răng nhọn hoắt, sủa thật lớn, nó làm con khiếp cả hồn...

— À, bây giờ con muốn ta hóa phép cho con biến thành con chó gì ?
thiếu nhi / 29

— Dạ... được vậy, chắc con sung sướng lắm!

— Con đã muốn vậy, ta cũng chiều ý con.

Thế là, khi ánh ngày vừa tắt, đèn trong nhà sáng lên, người ta thấy xuất hiện một con chó mực to lớn trong phòng vị Lạt ma.

Chó mực đi ra cửa và lại gặp mèo. Thấy chó lạ, mèo có vẻ sợ hãi nhưng lạ thay, chó lại sợ hơn cả mèo. Vừa trông thấy mèo, chó đã cong đuôi chạy trốn vào phòng vị Lạt ma đang ngạc nhiên nhìn nó:

— Cái gì làm con sợ hãi như vậy, một con chó khác chẳng?

Con « Chuột chó » lại nói dối lần nữa:

— Thưa Đại nhân, con vừa ra ngoài cửa thì gặp một con cạp quá dữ hung dữ, nó giương vuốt nhọn hoắt định vồ con.

Vị Lạt-ma nghiêm mặt lại:

— Ta hiểu ý con rồi. Con có muốn ta biến con trở thành Cạp không?

« Được lời như cởi tấm lòng », Chuột chó phục xuống:

— Lòng từ bi của Đại nhân thật mông mênh như biển... Xin người cho con hóa thành con Cạp.

Ngày mai đến, khi mặt trời vừa lên, người ta thấy từ phòng vị Lạt-ma, một con Cạp to lớn thông thả đi ra. Cạp đi dạo khắp nhà, mọi người thấy Cạp, ai cũng hoảng kinh trốn.

Ra đến ngoài sân, Cạp gặp mèo từ dưới bếp đi lên. Thấy Cạp, mèo có vẻ sợ hãi, tung mình trèo lên một cây cao, nhăm mắt lại, kêu lên:

— Chết tôi rồi!

Thực tế xảy ra trái ngược.

Thấy mèo, Cạp ta bỗng run lên và ba chân, bốn cẳng chạy đi tìm chỗ trốn. Cạp thở không ra hơi, mặt cắt không còn hột máu. Vị Lạt ma thấy vậy tài thông thả hỏi:

— Lần này con gặp con thú gì hung dữ đến nỗi con phải hoảng kinh như vậy?

— Ô... thưa Đại nhân, con gặp một con vật hung dữ vô cùng.

— Vật gì mà hung dữ, ở đây chỉ có con Cạp là con thú dữ hơn cả mọi loài mà thôi, còn con thú nào dữ hơn nữa đâu?

— Dạ có chứ, con này dữ lắm cơ.

— Con nào?

— Dạ... dạ... con... con mèo!

Con Cạp nói lắp bắp vì nỗi sợ hãi chưa tan.

Vị Lạt ma cười hiền hậu:

— Con thấy? Cái bề ngoài không có nghĩa gì cả. Con mang lột Cạp mà thực chất con là chuột thì con không thể nào dữ như Cạp được. Vì thế mà con vẫn sợ mèo. Nếu là chuột thì cái nên mang lột chuột. Tinh thần chuột thì dù có khoác cái bề ngoài là mèo chẳng nữa con cũng vẫn là chuột mà thôi. Vậy, con nên trở lại với cái trời đã dành cho con thì hơn.

Thế là con « chuột — mèo — chó cạp » trở lại nguyên hình của mình là con chuột nhắt.

TRỨNG GÀ BỤ

Em có một quả trứng gà hay vịt, ngâm nó vào trong dấm lối 3,4 giờ, cái vỏ cứng bên ngoài của nó sẽ tan mất, chỉ còn lại có cái màng. Sau đó, em đem ngâm nó vào nước trong 1 đêm, quả trứng sẽ phồng lên to gấp ba lần lúc trước, đó là sự thẩm thấu của nước vì phần bên trong quả trứng, mềm hơn là nước lã bên ngoài, nên nước ngấm vô. Nếu em ngâm lâu quá, nó sẽ phồng to quá và sẽ bị bể... như quả bóng vậy.

CHE DẠY

Một anh chàng Pháp hứa hôn với một cô Mỹ, cô vợ chưa cưới biểu anh ta một cái cà vạt thật sắc sỡ. Cô

ta hỏi:

— Anh sẽ mang cà vạt này với cái gì?

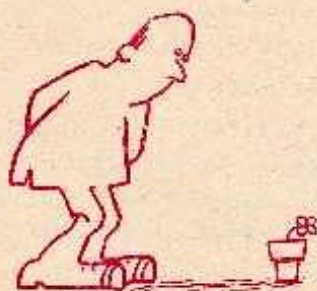
— Với một hộp râu thật dài.

Mọi người than trách trí nhớ của mình chớ không ai than trách óc phán đoán của mình cả.

La Rochefoucauld

Người ta thả phỉ mình cho con ngựa không cương hơn là cho con người không có óc phán đoán

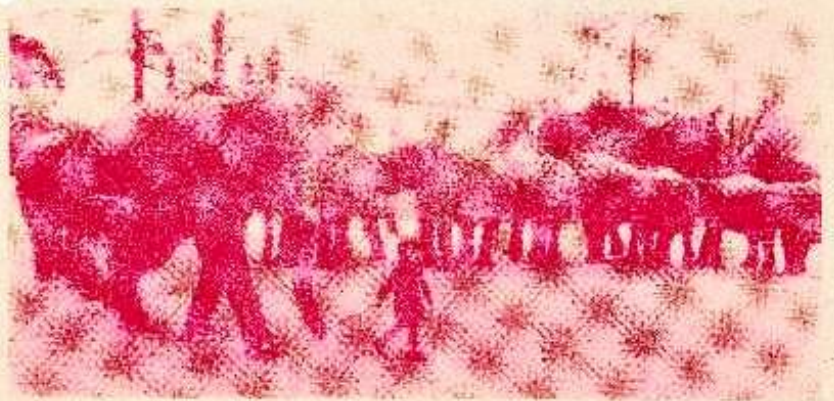
Théophraste

— Đứng trước, bước!...
Ràng đi cho ngay hàng, coi
chừng phải đón nghe các
chú.

— Bón trái một vòng..
bước! Một! Hai!...

ẢNH LẠ BÉ HẠT TIÊU

— Thôi, bây giờ nghỉ xả
hơi! Mình chơi trò công
nhau, chịu không?

NHẬT-TIỀN

Đường lên núi THIÊN MÃ

(Tiếp theo)

— Á à, cái đó thì bí mật quân sự. Toàn là thứ quốc cấm cả đấy.

Anh chàng nhìn chị như xét nét một đứa trẻ phạm tội và lắc đầu tỏ vẻ thương hại:

— Đừng có đánh đu với tình. Có ngày hối không kịp đó, nghe!

Chị Thu Dung đối đáp lại cũng không vừa:

— Chà cần tới anh dạy khôn. Các cụ ngày xưa nói được ăn cả ngã về không. Tôi không liều thì làm sao sao có kết quả được. Anh nhớ «chạy» cho tôi 3 ngày liền ở cùng một trang cùng một chỗ đó nghe không. Anh không dặn kỹ, dưới phòng chữ họ gác của tôi lại một kỳ là chết tôi, và chỉ 3 kỳ mà thôi.

Anh chàng gật đầu lia lịa:

— Vâng... vâng, tôi xin nhớ. Gớm, Cô làm cứ y như thế gián điệp ấy thôi.

Chị Thu Dung vừa bước ra khỏi tòa soạn vừa nheo mắt riều cợt. Máy khách hàng đăng quảng cáo đang đứng ở quầy vội dạt ra. Tất cả mọi người đều dồn mắt chú ý vào vẻ tươi trẻ, hồn nhiên và sắc đẹp lộng lẫy của chị. Một người thì thào «Thu Dung đấy!» Mặc dầu đã quen

thuộc với những lời khen ngợi, nhưng chị cũng thấy nóng rực ở má.

Ở tòa soạn ra, chị lái xe đến Viện Quốc Gia Khoa Học và kỹ thuật ở đó chị quen 1 người làm ở phòng Giảo nghiệm.

Đó là anh Nam, một người bạn học cũ khi chị còn ở bậc trung học. Hiện nay anh Nam là một chuyên viên của phòng ảnh nghiệm của viện này. Với những phương tiện cực kỳ tối tân mà viện đã được trang bị, chị Thu Dung hy vọng Nam sẽ «đọc» được những điều bí ẩn mà giáo sư Thomas Vincent đã gói ghém trong tập tài liệu qui giá từ gần bốn chục năm nay. Những trang giấy đã được chị Thu Dung gửi tới anh Nam từ ngày hôm trước. Theo thông lệ thì dù có gấp gáp lắm, ít ra cũng phải mất ba ngày mới có kết quả. Nhưng chị Thu Dung lại không thể kìm anh tay ngồi chờ một quãng thời gian lâu lắc như vậy, nhất là cuộc chạy đua lên Thiên Mã Sơn đang bắt đầu đi vào thời kỳ gay cấn và ráo riết. Bởi thế, hôm nay chị phải đích thân tới gặp «đương sự». Dẫu sao, một lần gặp mặt với nụ cười duyên dáng, lịch sự việc nhờ vả cũng sẽ dễ dàng hơn là ngồi bần chạp ở nhà nhắc máy điện thoại lên để hỏi thúc, nghe có vẻ trịch thượng và không mấy nhã nhặn, mặc dầu anh Nam cũng đã thấu hiểu công việc của chị Thu Dung bù đầu, bù óc đến thế nào rồi.

Viện Quốc Gia khoa học và kỹ thuật tọa lạc ở một khu đất lớn nằm ở bên kia Tân Cảng và bên tay trái của xa lộ Biên Hòa. Mặc dầu mới thiết lập trong khoảng thời gian không đầy bốn năm, nhưng với những kiến trúc đồ sộ ngang dọc, choán một diện tích hơn sáu mẫu tây, ngân sách cũng đủ cho người ta thấy mức độ phát triển mạnh mẽ và vai trò thiết yếu của Viện này đối với nhu cầu của Quốc gia. Chị Thu Dung lái chiếc xe cộc cạch của mình đi qua một con đường trải nhựa phẳng lì, hai bên có hai hàng cây ngọc đầy bóng mát. Ánh nắng ban mai xuyên qua kẽ lá xanh ngắt in xuống mặt đất những đốm sáng vàng tươi rung rinh theo từng cơn gió thổi nhẹ. Bỗng chị Thu Dung chợt

nhận ra rằng có lẽ gần nửa năm trời mình chưa lần nào chui ra khỏi những đường phố chật chội của đô thành để thở hít một bầu không khí khoáng khoáng của đồng quê có gió lộng. Chị vội hăm hót ga lại cho chiếc xe chạy thật chậm chậm để thư hết lấy cái cảm giác nhẹ nhàng, thoải mái hiếm có từ bao lâu nay. Con đường tuyệt đẹp dẫn chị tới một cái công dựng lên bằng hai trụ đá lớn ở trên là tấm biển đề tên Viện Quốc gia Khoa Học và Kỹ Thuật sáng chói nổi bật lên giữa nền trời trong vắt, chan hòa ánh nắng. Người gác cổng già sau khi xem qua tấm thẻ ký giả do Hiệp hội Báo Chí V.N. cung cấp đã kéo cái cần gỗ lên cao để chiếc xe của chị từ từ đi vào. Bầu không khí chung quanh đó thật hoàn toàn yên tĩnh với những hàng lang sâu thẳm chạy dài, những dãy cửa kính trong suốt sáng lóa, đứng ngoài chỉ thấy phản chiếu thấp thoáng những giàn cây xanh mướt có những cụm hoa đầy màu sắc rực rỡ tô điểm nom lộng lẫy như bức họa muôn màu.

Thắc mắc

(Tiếp theo trang 2)

ĐÁP: Ở ngoài ánh đèn, nhắm mắt lại ta vẫn thấy sáng (tất nhiên không sáng bằng khi mở mắt) đó là do nguồn sáng quá mạnh, bờ mi không cản hết được ánh sáng đi qua. Khi mở mắt rồi chợt nhắm mắt lại hay bị đờ vào mắt, ta thấy có màu sắc xanh, đỏ đó là do những tế bào thị giác trên võng mô bị kích thích mà tạo thành. Có ba loại tế bào nhạy cảm khác nhau cho ba màu căn bản là đỏ, lam và lục. Nếu độ kích thích ba loại tế bào này đồng đều thì phát sinh màu trắng, nếu cường độ kích thích khác nhau thì cho ta cảm giác nhiều màu khác nhau.

Vì nhà văn NGUYỄN THỤY LONG bận nhiều công việc nên chưa thể tiếp tục viết tiếp truyện dài MƠ LÀM VĂN SĨ. Tòa soạn rất tiếc phải cáo lỗi cùng toàn thể độc giả thôn mền về lý do gián đoạn ngoài ý muốn này. Mong độc giả thông cảm.

T.N

HỘP THƯ VƯỜN HỒNG (tiếp theo)

Ông Thanh Hồng - Tân An: Chúng tôi đã gửi báo đầm báo tới, chắc ông đã nhận được. Xin cảm ơn lòng quý mến mà ông dành cho chúng tôi.

Em Châu Kinh Luật - Saigon: Cô động giết thế thì nhất em rồi đấy nhé. Em có làm được mấy trò chơi chủ N.T. bày trong T.N. không?

Em Nguyễn Vĩnh Khang - Châu Đốc: Chị rất vui được em quấy rầy. Nói chơi chứ em không quấy rầy gì chị đâu. Em rằng cô động với các bạn và đặt mua trước nơi sạp báo em nhé. Chị đã gửi báo rồi, chắc giờ này em đã nhận được phải không?

Em Dzoãn Bình - Saigon: Bút hiệu của em trùng với một ký giả chuyên viết phóng sự. Không cần khả năng gì, chỉ cần yêu T.N. là có thể gia nhập GĐ.TN được rồi em. Chị rất mong phiếu của em.

Em Trần Dấu - Đà Nẵng: Quả ra mắt của em xôm quắp. Chủ N.T. rất hoan nghênh Em có khả năng về kỹ thuật như vậy rất tốt.

Em Nguyễn nguyên Thi - Qui Nhơn: Chị giới thiệu Thi với cả Vườn đây nè, chào đón bạn mới đi, các em. Bài của em chị đã chuyển qua chủ N.T. rồi em à.

Em Đặng sử Nghĩa - Ba Xuyên: Gửi thư cho chủ N.T. thì chủ vui thôi, chủ không có cười chê bụng đâu em. Em đoán đúng ghê, chủ vốn dạy lý hóa. Không thể mở thêm trang Địa lý học vì trang báo có hạn, nếu thêm đủ mọi môn học thì báo sẽ bị quá khổ. Khán không dùng tiêu chuẩn trước vui thích sau ích lợi phải không em.

Em Trương Minh Dũng - Thủ Đức: Trương Minh Trí là anh của em phải không? Thương T.N. tới nỗi tự động vẽ lịch chương đem dần để quảng cáo cho T.N. thì nhất em rồi. Em trong sáng lắm. Chị sẽ gửi ba nhóc chuyển lịch chương về để em quảng cáo dần cho T.N.

Em Đan Phương - Saigon: Em gửi bút hiệu, lại không ghi tên, thành ra chị không thể biết tên em để làm thẻ. Thôi em vui lòng làm lại cái phiếu khác và gửi 1 tấm hình về, nhớ ghi tên và bút hiệu chị làm thẻ gấp cho nghe cưng.

Em Nguyễn hữu Thanh - Saigon: Em cần thận lắm. Nếu chờ

hai tuần nữa chưa có thẻ thì em vui lòng gửi về phiếu khác, và 1 tấm hình, chị sẽ làm thẻ lại. Có lẽ thẻ bị thất lạc mất rồi đó em.

Em Đặng Linh - Quảng Tín: Chủ N.T. rất vui khi thấy các em diện lịch «Mùa Xuân Nguyễn Huệ». Chủ mong mỗi làm được điều ích lợi cho các em là chủ mừng rồi. Chị đã gửi Thư Mục rồi đó nghe em.

Em Lê Thanh Bình - Gia Định: Cậu em nói đúng, và lại em dùng giấy đơn là được lắm rồi, lại đỡ lãng phí, tốt lắm. Ý kiến em về Tủ Sách Thiếu Nhi rất hay.

Em Nguyễn Quang - Phan Rang: Báo T.N. đã đóng đến bộ 3. Mỗi bộ giá 500đ và thêm 150đ cước phí máy bay báo đầm, cho khỏi thất lạc. Sách Tuổi Thơ nội dung và đồ thị khác nhau, nhưng mục đích giống nhau ở chỗ dùng để cho tuổi trẻ lãnh nhận đọc.

Em Đặng kim Minh - Châu Đốc: Có thuốc Glutaminol dùng để bổ óc, tuy nhiên, dùng lạm dụng. Ăn ngủ nghỉ ngơi điều hòa thì trí óc sẽ sáng suốt, minh mẫn hơn. Đọc sách báo lành mạnh không những không hại óc gì cả, mà còn là một cách tập thể thao óc nữa. Mua sách, em nên gửi thư về nhà sách, sẽ có nhân viên phụ trách giải đáp các thắc mắc của em một cách rõ ràng hơn nghe em.

Thương mến tới cả các em

NHÂN TIN CHUNG TẤT CẢ CÁC EM

● Có một số em viết trong thư là có gửi kèm tem theo để trả tiền báo. Chị tìm hoài trong bao không thấy, nhìn mở ngoài hóa ra em dán hết vào vào bao thư và nhà báo điện đã dùng dần, thành ra tòa soạn không còn xài được những con tem đó. Vậy gặp trường hợp gửi tem trả tòa soạn thì các em bỏ trong bao thư nhé.

● Các em gửi thư và bài về xin ghi tên và địa chỉ nơi cuối thư hoặc bài. Vì khi mở thư ra, bao thư bỏ đi trước tiên, tới khi xem thư, thấy các em mua báo, yêu cầu gửi (Thư Mục, v.v...) thì không thấy địa chỉ (vì các em chỉ ghi ngoài bao thư, mà bao thư thì đã bỏ đi từ lâu rồi). Thành ra không gửi cho các em được. Vậy các em nhớ lời chị để cho mọi việc được mau lẹ nghe các em.

● Có vài em gửi thư về tỏ vẻ bất bình thấy có một vài sạp báo lợi dụng lòng tin cậy của nhà báo gửi bán mà đem những tờ báo ấy cho thuê, có

khi cho thuê được tới ba hoặc bốn lần, thu được nhiều hơn tiền bán báo, cuối tuần thu báo cũ trả lại nhà phát hành hoàn về nhà báo, thế là không tốn tiền vốn mà điềm nhiên hưởng lợi. Hành động ấy rất vô lương tâm. Các em giúp chị chống lại sự vô lương tâm đó, em nào nếu không đủ tiền mua mà muốn đọc báo, xin mượn của bạn hoặc tới nhà sách Khai Trí 62 Lê Lợi Saigon hoặc tới tòa soạn coi khỏi phải thuê. Chữ các em thuê báo, chỉ có người cho thuê hoàn toàn hưởng lợi mà nhà báo không nhận được gì hết, báo sẽ phải đóng cửa vì quá lỗ lã. Ngoài ra, ở nơi có trong sáng, ta nên chống những hành vi lười lười, cho thuê báo, một hình thức ký sinh trùng, hoàn toàn lợi dụng người khác để thủ lợi, không nghĩ đến sự công bằng.

Các em đừng thuê báo, đừng tiếp tay với hành động vô lương tâm và bất nhân đó.

✽

BÀI ĐÃ NHẬN ĐƯỢC

(kể từ ngày 17-4-72 đến 22-4-72) của các em:

Đặng thị Hoàng Phụng (Biên Hòa) Đỗ xuân Hỷ (Gia Định) Tăng kiến Lữ (Saigon) Nguyễn văn Cà Lơ (Phước Vĩnh) Vũ văn Chương (T.V.Đ. Lạc Hồng) Lê Phi (Qui Nhơn) Nguyễn văn Thanh (Mỹ Tho) Nguyễn đình Diên (Đoàn Boscio Thủ Đức) Trương minh Trí (Thủ Đức). Nguyễn kim Tiến Phan thị Mẫn. Snak. Cư hào Quố (Phước Phong) Thạch (Phước Phong). Vũ văn Hòa (Trương minh Giảng) Đức Yên (Quảng Ngãi). Phan thị Bạch Đăng (Kiến Hòa). Nghiêm chơn Như. Huỳnh p. được (Ninh Thuận). Trần xuân Y (An Hải). Nguyễn thanh Lương (Saigon) Lê Văn (Nhà Trang) Trịnh công Truyền. Phạm văn Dũng (Huế). Trần thanh Uyên (Ba Xuyên). Bài thi Tố Lý (Ba Xuyên). Đặng Linh (Quảng Tín) Dương thị Mỹ (Biên Hòa). Tống Lang. Lê Trung (Biên Hòa) Huỳnh đăng Khoa (Saigon). Trần Mai Thủy Dung. Lê thanh Bình (Gia Định) Lê ngọc Trường (Gia Định) Hứa văn Tín (Huế) Thanh Tùng (An Giang) Hồ Sương Thu (An Giang) Tạ lệ Văn (Ba Xuyên) Lương văn Đình (Quảng Tín) Trần chấn Trí (Nhà Trang) Trương hồng. Chấn kinh Luật (Saigon) Bô Ti Hoa. Lê quang Uy (Đà Kao) Phương trời Văn Nguyệt. Đan Phương (Chợ Lớn) Hoàng Long (Biên Hòa) Nguyễn nguyên Thi. T.Ny. Hưng. Minh tăng Sơn (Saigon).

KHÔNG ĐƯỢC BIỂU XẺN

